

The image features a vibrant red background with a complex pattern of dark red, swirling floral and leaf motifs. Scattered throughout are numerous small, five-pointed red stars. Overlaid on this background is a large, elegant white swirl that loops around the word 'gymkáč'. The word itself is rendered in a bold, rounded, sans-serif font with a thick white outline and a red-to-orange gradient fill. The letter 'č' at the end of the word is uniquely designed with a small heart shape integrated into its top right curve.

gymkáč

2. číslo/školský rok 2016/2017

Časopis študentov Gymnázia Antona Bernoláka v Senci.
Vyšiel s láskavou podporou p. Schmiedla.
Ďakujeme.

2. číslo, február 2017

Časopis vydáva trikrát za školský rok od roku 1999

Gymnázium Antona Bernoláka Senec, Lichnerova 69, 903 01 Senec

Redakčná rada/prispievatelia:

príma: Viktória Nemcová

sekunda: Dominika Polgárová, Lenka Šemrincová, Terka Pienčáková,
David Harsányi

tercia: Michal Zemko, Kristián Porzer, Tim Köppl, Lukáš Mikulec

kvarta: Klára Martonková

kvinta: Nina Bučeková, Mirka Maťašáková, Rebeca Vašková, Jakub
Kolembus

sexta: Juraj Bagi, Matej Hrnčiar

septima: Diana Buntajová - Gemini

1.A: Peter Gul'vaš - PeterGu, Tadeáš Pobjecký

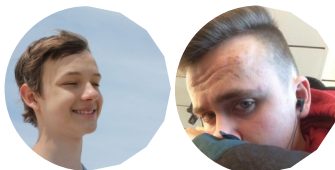
2.A: Adam Nagy

3.A: Michaela Čerkesová

4.A: Dominika Bognárová

Pedagogický nadhl'ad: Mgr. Dagmar Lenártová

Grafická úprava: Matej Hrnčiar, Juraj Bagi

Obálka: Juraj Bagi

Editoriál

Milí gabáci,

Prvý polrok za nami..., uf. Ale ešte ani zďaleka nie sme na konci. Polročné písomky síce máme za sebou, ale učitelia nelenia a už nás strašia päťminúťkami a odpoveďami, ktoré so sebou nesú štartovacie známky do druhého polroku. Nevešaj však hlavu! Naši redaktori tvrdo pracovali počas celého polroka, aby vám mohli priniesť okrem posvätného kupónu, ktorý je pre študentov cennejší ako zlato, aj najnovšie správy zo zákulisia nášho gymnázia v tomto limitovanom vydaní Gymkáča!

Na začiatok máme smutnú správu o smrti bývalého riaditeľa našej školy – Ľudovíta Ruttkaya. Aby sme však neostali iba pri zlých správach, naši redaktori urobili rozhovor so šéfredaktorkou Senčana, hovorkyňou nášho mesta a talentovanou hudobníčkou, Martinou Ostatníkovou. Naše články však pochádzajú aj spoza veľkej mláky, keďže sme mali šancu urobiť rozhovor s tvorcom krížoviek pre New York Times, pánom Willom Shortzom!

Vo februárovom čísle taktiež budete mať šancu dozvedieť sa niečo zo súkromia učiteľského zboru, tentokrát naši redaktori vyspovedali pani profesorku Šupalovú.

Naši žiaci chodili aj počas tohto polroku na výlety, na ktorých sa dozvedeli niečo nové aj za bránami školy, vrátane výletu do papierne v Ružomberku. Čo všetko sa udialo na zápase Slovanu proti Sibir Novosibirsk? Ako asi vyzerá taká ranná premávka v Indii? Okrem toho dostanete šancu sa dozvedieť niečo o triede 1.A a aj aké pocity zanechali v srdciach našich študentov imatrikulácie a stužková slávnosť.

Na záver vám v mene celej redakčnej rady želám veľa úspechov do druhého polroku a príjemné čítanie Gymkáča.

Matej Hrnčiar, sexta

Spomienka na bývalého riaditeľa

GAB, pána profesora Ruttkaya

V decembri 2016 sme sa rozlúčili s bývalým riaditeľom nášho gymnázia, pánom profesorom Ruttkayom. V mene našej školy sa s pánom profesorom rozlúčila pani zástupkyňa, Mgr. Agnesa Frčová.

Vážené smútočné zhromaždenie,

dnes sme sa zišli, aby sme naposledy vzdali hold osobnosti nášho gymnázia 60-tych až 80-tych rokov minulého storočia. Slová minulé storočie znejú príliš historicky, no v skutočnosti sa nám zdá, že náš zosnulý pán profesor Ruttkay akoby len nedávno odišiel zo svojho postu riaditeľa i dlhoročného učiteľa seneckého gymnázia.

Svoju pedagogickú dráhu začal v roku 1956 na vtedy Jedenástročnej strednej škole. Učil biológiu a chémiu, absolventi si iste pamätajú jeho vášnivé objasňovanie látok z týchto predmetov. O jeho veľmi ústretovom vzťahu k študentom hovorí jeho zásada: „Aj najslabší žiak skrýva v sebe talent a je len na pedagógovi či tento talent objaví alebo úplne zničí.“ Stovkám študentov pomáhal vybrať si to správne povolanie ako výchovný poradca. Takmer 40 rokov sa denne tešil na svojich kolegov i študentov. Bol družnej, úprimnej povahy, a tak bol veľmi obľúbený medzi učiteľmi i žiakmi. Humor ho našťastie neopustil ani keď zažíval peripetie bývalého režimu. I keď ústa museli mlčať, jeho neskrotný duch sa nedal zatvoriť do klietky šialeností vtedajšej školskej politiky. Citujem pána profesora: „Každý človek je jedinečnou osobnosťou, ktorá vždy túžila a túži po slobode a nechce sa nikdy dať spútať do kazajky malomyselnosti druhých.“

Nová politická a spoločenská situácia v roku 1989 mu umožnila stať sa prvým riaditeľom seneckého gymnázia po Nežnej revolúcii. Sloboda však prišla v čase, keď už uvažoval o odchode do dôchodku a v decembri 1993 túto ideu aj zrealizoval.

Obdivuhodná bola aj jeho zručnosť a výtvarné prejavy. Pamätám sa, ako v roku 1990 sám vyrobil obrovské heslo DA MIHI ANIMAS, CETERA TOLLE (daj mi duše, ostatné si vezmi), ktoré bolo mottom slávnosti predstavovania 9 tajne vysvätených kňazov saleziánov senecským rodákom. Jeho nadšenie a zanieťenie prechádzalo i na nás všetkých.

Aristokraciu inteligencie prejavoval aj v písomných esejach, gratulačných prejavoch, v mladšom veku i v poézii.

Pán profesor hovorieval: „Učiteľom patrí úcta, lebo ich práca má naozaj zmysel.“ A tak môžeme aj my s úctou a pokorou povedať **ĎAKUJEME PÁN PROFESOR – LUDENKO NÁŠ!**

Odpočívaj v pokoji.

Predstavujeme osobnosti

Senca

pripravila **Gemini**, septima

Pre februárové číslo sme požiadali o rozhovor úspešnú Senčanku Martinu Ostatníkovú, ktorá je nielen šéfredaktorkou Senčana, tlačovou hovorkyňou nášho mesta, talentovanou speváčkou a absolventkou nášho gymnázia, ale aj šikovnou moderátorkou a predovšetkým hrdou maminou 7-ročného syna.

Martina Ostatníková počas svojich študentských rokov bola tiež členkou redakcie Gymkáča a v minulom čísle ste dokonca mohli vidieť počiatky jej žurnalistického talentu v rozhovore s pánom Kováčom, ktorý robila ešte ako žiačka našej školy. Po strednej škole študovala Masmediálnu komunikáciu na Univerzite sv. Cyrila a Metoda v Trnave a management na Univerzite Komenského v Bratislave. Už ako 16-ročná sa začala venovať svojej najväčšej vášni, a to spevu s kapelou Lobby, ktorá sa rýchlo stala obľúbenou na celom Slovensku, ale dokonca aj v krajine ako Mexiko, kde mali týždenné turné. Neskôr v roku 2001 dokonca získala rolu Ofélie v muzikáli Hamlet v bratislavskom divadle Nová scéna, ktorú nakoniec odmietla, pretože slovenská produkcia si vymyslela, že Ofélia musí byť na pódiu v jednej scéne nahá. V súčasnosti je členkou úspešnej skupiny Starmania Original. Okrem toho ju môžete vidieť aj na televíznej obrazovke TV LUX ako moderátorku relácie Doma je doma. Aj keď je už teraz jednou z významných osobností, má stále veľa snov a ambícií, my jej želáme veľa ďalších úspechov a šťastia. A tešíme sa a ďakujeme za jej čas, ktorý nám poskytla pre tento článok.

Ste absolventkou nášho gymnázia, Fakulty masmediálnej komunikácie UCM a Fakulty managementu UK. Mali ste jasnú predstavu o tom, kam by mal váš život smerovať, keď ste mali 18 rokov? Alebo ste sa iba hľadali a spoznávali?

Myslím, že je málo tých, ktorí presne vedia, čo chcú v živote robiť. Mňa zaujímalo veľa vecí a nevedela som si z nich vybrať. Rozmýšľala som o umeleckej dráhe, o medicíne, o žurnalistike, jazykoch... Asi môžem povedať, že ma Boh veľmi krásne viedol a pomohol mi s výberom. Nieкто by asi povedal, že to bola náhoda. Presne v čase, keď som maturovala, vznikala Univerzita sv. Cyrila a Metoda v Trnave, kam som šla študovať masmediálnu komunikáciu. A len preto, že sme chvíľu mali problém s akreditáciou, rozhodla som sa vyskúšať aj Fakultu managementu Univerzity Komenského v Bratislave. Keby mi nieкто predtým povedal, že zvládnem zároveň štúdium na dvoch vysokých školách, asi by som ho vysmiala. Nakoniec sa mi na viacerých pracovných miestach hodila práve táto kombinácia vzdelania. Ako hovorkyňa

ovládam prácu médií a zároveň vidím do marketingovej stránky veci. Skôr sa tak dokážem zorientovať v témach, ktoré mám odkomunikovať.

Aké sú vaše spomienky na študentské časy? Určite ste mali veľa práce a povinností, nakoľko ste už ako gymnazistka boli aj členkou kapely. Nerobilo vám problém zladať školu a hudbu?

Kombinovať veci a robiť zároveň popri štúdiu aj niečo iné, je podľa mojich skúseností skôr povinnosťou toho študenta, ktorý nechce zostať priemerný. Ak sa budete len učiť to, čo máte, nebude vám to stačiť. Vyberte si aspoň jednu vec, ktorej sa budete venovať viac ako ostatní a budete v nej lepši ako ostatní.

Mne bolo na gymnáziu skvele. Boli sme šikovná trieda, viac chalanov ako dievčat, mali sme šťastie na podľa mňa výborných učiteľov/profesorov. Bolo to jedno z najkrajších období môjho života. Užívajte si to, kým to ide.

V kapele som začala spievať, keď som mala 16 rokov. Onedlho sa naše pesničky hrali v celoslovenských rádiách, vysielali sa klipy v televíziách... Raz sme celú noc točili klip a ráno som nevládala ísť do školy. Rodičia sa dohodli s riaditeľom a s triednou, že v takýchto prípadoch môžem občas zostať doma, ale nesmie sa mi zhoršiť priemer. Využila som to asi trikrát. Raz počas týždenného turné v Mexiku.

Ale ja som vždy mala v princípe rada školu. Nie, že by som nebola rada doma alebo niekde na výlete či vonku s kamarátmi, ale škola jednoducho patrila k životu a vedela som si veci usporiadať tak, aby to fungovalo.

Ktoré boli vaše obľúbené predmety a mali ste aj také, ktoré vás „trápili“? Ako si spomínate na svojich učiteľov z gymnázia? Mali ste medzi nimi aj takých, na ktorých si dodnes s láskou spomínate?

Bavilo ma viac vecí. Angličtina – s triednou p.p. Hospodárovou – všetko som sa naučila už na hodine, doma som sa ju učila minimálne, dejepis - ak je aspoň trošku záživné podanie, neexistuje, aby ste nenašli na dejinách niečo zaujímavé, biológia – na maturite som si vytiahla otázku „rozmnožovanie človeka“, čo sme v tom čase v médiách spomínali ako vtipnú príhodu... Matematika nebola úplne môj „šport“ ani fyzika, ale nejako som to predsa len zvládla.

Z učiteľov sme mali najviac radi dnešného riaditeľa GAB-u, pána Radza, ktorý nám bol triedny v prvom ročníku. Po tom, čo sa stal riaditeľom sme ho uprosili, aby nám dal ako triednu angličtinárku Hospodárovú. Oboch sme mali radi. Po škole sme zostali kamarátky s Ivetou Barkovou, ktorá má dnes Súkromnú základnú školu v Senci a na gymnáziu nás učila slovenčinu. Mohla by som menovať ďalej, ale to by bol dlhý článok.

V súčasnosti ste šéfredaktorkou časopisu Senčan aj napriek tomu, že ste kedysi v jednom rozhovore spomínali, že vás momentálne najmenej zaujíma práca pre noviny. Vaša kariéra sa teda, asi ako kariéra mnohých, nevyvíjala úplne podľa

študentských predstáv. Ste spokojná so svojou prácou a existuje niečo, čo by ste teraz spravili inak?

Som aj hovorkyňou mesta Senec, čo mám oveľa radšej ako novinársku prácu. Do Senca nechodia médiá tak často, takže mám viac iných povinností. Dokázala som si však aj v tejto práci nájsť niečo, čo ma baví – graficky zalamujem noviny a rozširujem si obzory o fungovanie v komunálnej politike. V budúcnosti mi tieto vedomosti môžu pomôcť v nejakej ďalšej práci. Zatiaľ som vždy využila skúsenosti z predošlej práce v tej ďalšej. To, že pracujem v Senci, je skvelé najmä preto, že nemusím cestovať v zápchach do Bratislavy a mám preto viac času na syna. Všetko je teda o prioritách. Určite sa aj vám stane, že budete ochotní zľaviť z predstáv o práci, keď pôjde o deti. Dôležité je nájsť v práci to, čo vás zaujíma. Ak to nenájdete, treba ísť ďalej. Ani časník nie je dobrý, ak ho to nebaví.

Bol niekto, kto vás ovplyvnil pri výbere povolania, mali ste nejaký vzor? Ak áno, myslíte, že ste sa mu priblížili? Pretože vy sama môžete byť dnes vzorom pre mnoho mladých dievčat.

Alanis Morissette bola mojou speváckou múzou, na stužkovej som spievala jej pieseň Ironie. Či som sa jej priblížila? Neviem. Skôr ma motivovala, aby som zvládla zaspievať to, čo ona. Dokonca som aj písala pesničky, ale nikdy som s nimi nič neurobila. V práci hovorkyne asi konkrétny vzor nemám. Skôr sa snažím využiť to, v čom som dobrá – práca na pódiu, pred mikrofónom a pred kamerou. Plus písanie. Rada sa hrám so slovami a rozlišujem ich rôzne významy, ktoré potom používam pre presnejšie vyjadrovanie.

Neviem, či môžem byť pre niekoho vzorom, skôr by som bola rada, aby si všetci študenti všimli moju radu o tom, že je dobré nájsť niečo, v čom budete dobrí. Najlepší ako sa dá. A teraz. Keď budete zamestnaní a budete mať rodinu, bude to ťažšie. Ak chcete byť novinári, už teraz píšete aspoň do školských alebo mestských novín – vaše články radi privítame, ak budú stáť za to. Ak chcete byť čímkol'vek, vyskúšajte si to napríklad letnou brigádou, aby ste sa dobre rozhodli, čo ďalej.

Už ako tínedžerka ste boli súčasťou eurodanceovej skupiny Lobby. A v roku 2005 ste dokonca vydali sólový album s názvom Martina. V súčasnosti sa stále venujete hudbe ako speváčka skupiny Starmania Original. Patrí spev k vašej najväčšej umeleckej vášni alebo je to futenie či herectvo?

Spievanie je súčasťou môjho života, aj keby som nespievala profesionálne. Keď spievam, hneď mi lepšie tráví, mám lepšiu náladu, vyspievam sa zo smútku, znásobím si radosť, spievam úplne nahlas v aute... Je to skvelé. Možno športovci prežívajú niečo podobné, keď robia svoj šport.

V Starmanii Original spievam so skvelými muzikantami, vždy naživo, sme výborná partia a myslím, že nie som neskromná, ak poviem, že svoju prácu robíme dobre.

V Slovenskej televízii ste moderovali hudobné relácie Traky, Hitmánia a vedomostnú reláciu Hlava XXI. Ako si spomínate na tieto časy?

Aj dnes moderujem, ale len raz za mesiac v TV Lux reláciu Doma je doma. Pustila som sa do toho, aby som zostala v kontakte s kamerou a televíznym svetom. Takže to beriem skôr ako koníček, ktorý ma teší. Vysiela sa naživo a hostí pozývam osobne. Preto sa mi podarilo urobiť reláciu so saleziánskymi spolupracovníkmi zo Senca, ktorí

vedú spevácky zbor Radosť. V zbore som vyrástla, takže to bol veľmi príjemný večer. Relácia Traky sa vysielala naživo a bola skvelá, na ňu veľmi rada spomínam. Robili sme napríklad prvý rozhovor s Jožom Rážom po jeho nehode. To bol úžasný zážitok. V tom čase napríklad Desmod iba začínal a my sme ich v relácii predstavovali ako neznámu kapelu.

Hitmánie bola o niečom inom. Tam som mala väčšinou predpísané texty a točilo sa na záznam. Zaujímavá práca, ale predsa len, ísť naživo je väčší adrenalín. Hlava XXII. bola problematická, vznikli tam organizačné problémy, takže to si skôr pamätám z tohto uhla.

V rozhovore z vašich školských čias som sa dočítala, že by ste sa chceli pozrieť do Kanady, Austrálie či Egypta. Podarilo sa vám navštíviť aspoň jednu z týchto krajín a patrí cestovanie tiež k vašim záľubám?

V Egypte som bola, ale Kanadu som videla zatiaľ len z americkej strany pri Niagarských vodopádoch. Austrália je ďaleko. Stále by som tam rada išla, ale nejako som vždy riešila niečo iné. Cestovať je skvelé, iné zvyky, iné jedlá... Milujem teplo, takže ma lákajú skôr teplejšie krajiny. Vtedy sa rada túlam po meste, najem sa v náhodnej reštaurácii – napríklad v Taliansku, to je zážitok.

Okrem toho, že ste úspešnou ženou vo viacerých oblastiach, ste aj mamou 7-ročného synčeka. Nie je pre vás ťažké sklbiť rodinu a prácu?

Našťastie mám rodinu, s ktorou si navzájom pomáhame. Úplne sama by som to asi zvládala ťažko. Deti sú úžasný dar. Kým som nemala vlastného syna, myslela som si, že najväčšia láska je to, čo cítim k neteriam a synovcom. Ale potom prišiel Martinko a zistila som, že som ani netušila, aké možnosti láska ešte má. Mať deti je ťažké, ale nádherné. Všetka práca a odriekanie, vstávanie v noci a všeličo iné stojí za to. Jedno detské objatie a všetko je bohato zaplatené. Vtedy má človek pocit, že život má naozaj zmysel.

Začali ste ako speváčka v študentskej kapele, žurnalistka v Gymkáči a bloggerka. Predpokladám, že ste si splnili ne jeden sen a ambíciu svojím terajším povoláním. Máte ešte nejaké nesplnené sny a plány do budúcnosti?

Raz som počula, že keď človek nemá sny, tak nežije naozaj. Našťastie, ja mám sny. Aj o cestovaní, aj o práci, aj o osobnom živote. Ale zatiaľ sú tajné.

Čo by ste odkázali terajším študentom nášho gymnázia, ktorí sú neistí vo výbere vysokej školy či povolania a stále sa hľadajú?

Rozmýšľajte, čo vás zaujíma. Nie každý môže byť hviezdny herec alebo majiteľ miliónovej IT firmy. Ale ak je to váš sen, vyskúšajte to. Ak nie teraz, tak kedy? A nájdite si niečo, v čom budete lepší ako ostatní. K snívaniu treba aj činy, potom sa sen môže splniť.

Ďakujem za rozhovor.

Stretnutie s úspešnou osobnosťou Ameriky

pripravil **Adam Nagy**, 2. A

V októbri sa v našom meste odohrala celosvetová súťaž krížovkárov a lúštitel'ov sudoku. Túto súťaž prišiel až z Ameriky navštíviť aj jej zakladateľ, v Amerike známy tvorca a editor krížoviek, **Will Shortz!** Pán Shortz vydáva krížovky a iné typy hlavolamov pre noviny *The New York Times*. Narodil sa v Indiane v roku 1956. Študoval na univerzite v Indiane, kde získal bakalársky titul z enigmatológie (veda o hlavolamoch). Je jediný známy držiteľ tohto titulu a okrem toho získal aj právnický titul na univerzite vo Virginii. Svoju kariéru začal v *Penny Press Magazines* a taktiež sa pravidelne objavoval v rádiu NPR vo *Weekend Edition Sunday*. Fanúšikom jeho krížoviek je aj bývalý americký prezident **Bill Clinton**. Pán Shortz je známa osobnosť pre všetkých amerických krížovkárov, ale okrem toho sa objavil aj v niektorých populárnych amerických seriáloch. Jeho postava sa objavila ako hosť v seriáli „*Simpsonovci*“ alebo v seriáli „*Ako som spoznal vašu mamu.*“ Taktiež hosťoval v šou Oprah Winfreyovej či Colbert Report.

Will Shortz nie je len vydavateľom a tvorcom krížoviek, ale aj vášnivým hráčom stolného tenisu. V Amerike vlastní svoj stolnotenisový klub *Westchester Table Tennis club*. Na Slovensko prišiel aj s jeho dlhoročným priateľom Robertom Robertsom, ktorý je pingpongový šampión v Barbadose. Obaja si zahrali v našom stolnotenisovom klube. Bol taký láskavý a odpovedal na moje otázky.

Why did you decide to come to Slovakia?

Senec is the site of the ‘*25th World Puzzle Championship*’ and the ‘*12th World Sudoku Championship.*’ The people here in town, who love logic puzzles, offered to host the championships in Senec. I was the founder of the championship in New York in 1992 and the event moves to different countries every year. Wherever I travel I play table tennis, so when I was making plans to come to Senec I searched online to see if there’s a table tennis club in here and I found one. So that’s why I’m here.

When did you start creating crosswords for *The New York Times*?

Well, I started at *The New York Times* in 1993. I’m only the fourth crossword editor in the newspaper’s history. I sold my first crossword to *The New York Times* in the 1980s but I became a regular contributor to *Dell Puzzle Magazines* when I was 16.

How long does it take you to create one crossword?

I'd say that on average weekday puzzle Monday to Saturday is 15 by 15 squares. It takes 4 to 6 hours on average. A Sunday crossword is larger, it's 21 by 21 squares and I estimate it takes 6 to 20 hours.

Have you ever been in a situation when you were tired of creating cross-words?

No, I never get tired of puzzles. I do puzzles of all sorts for many events. There is an old quote I've read once. It's advice for writers and it says, *'If you are tired of writing that means you are tired of life,'* and my feeling is similar, 'If I'm tired of puzzles that means I'm tired of life,' and I don't think I'll ever get tired.

How do you get your inspiration for creating puzzles?

I often get my best ideas lying in bed at night. Before I go to sleep I impose constraint on myself a constraint like, maybe this word is backward and forward the same... I don't know, it's some sort of word play and an idea will come out of that. Then, because I'm lying in bed at night in the dark, I have to decide if this idea is worth getting up from bed, turning on the light and write it down or if I can hold the idea in my head till morning. Usually I'm lazy enough and I hope that I'll remember the idea in the morning.

Which kind of high school did you attend?

I attended Crawfordsville high school in Indiana where I grew up. I went to college at Indiana University and I have a law degree from University of Virginia.

Do you use your knowledge, accomplishments or skills that you have earned at school for creating puzzles?

Yes, the thing about crosswords is they exercise every part of your brain and everything you know in life, so yes, everything you learned in high school and college and everyday life can eventually appear in a crossword. I think a good crossword solver knows a little about everything.

What was your favourite subject when you were at secondary school?

My favourite subject was geometry. When I was in high school, my idea was that I liked mathematical puzzles so much that I thought I would be a mathematician. Later I discovered it wasn't the maths part of geometry that excited me it was the puzzle part that excited me.

We know that you're a table tennis player so may I ask you what table tennis has in common with crosswords.

Well, they seem like two very different things. But they have two things in common. First of all, they're both brain games and with crosswords and puzzles it's obvious that's a brain game. When you're solving a crossword puzzle, you're wrapped up in solving this problem, you're focused on the challenge of completing the grid and you forget everything else in life. Whatever your problems are you forget them during the time you're solving the puzzle and when you've done it, you're relaxed, refreshed and ready for everything else in life. The same thing is also for table tennis when I'm playing a

table tennis match I'll forget everything else in life.

What special advice or message do you have for Slovak students?

Well I would say two things:

First of all, learn as much as you can, it's useful in life. It makes life better and more interesting. The more you know, the happier person you'll probably be.

The second thing I would say is, 'try to find a profession that you enjoy.' If you want to illustrate comic books, you like to tinker with automobile engines or like me if you love puzzles whatever it is, find what thrills you in life because life is too short to do something you don't enjoy.

And the last question is how your character has appeared in The Simpsons episode.

At the time, most of the writers for the show were big fans of the New York Times crossword, which I edit. A producer for the show attended an event where I was speaking. Afterward he came up and asked me if I were willing to appear in an episode. Of course, I said yes! One of the writers was a regular Times crossword solver. The one writer who didn't do the Times crossword was the one whose idea was accepted. The episode was written by this writer Tim Long, ("Homer and Lisa Exchange Cross Words"). I taped my little part for it.

And that's how it all came about.

Thank you for your interview.

Za návrhy na otázky sa chcem poďakovať 2.A triede, špeciálne: Paulíne Borovskej, Martinovi Barboríkovi, Adamovi Máthemu, Veronike Sarňákovovej a za korektúru textu sa chcem poďakovať pani profesorke Šupalovej a z 3.A triedy tým, ktorí jej pomáhali.

Rande pred zborovňou...

pripravil **Michal Zemko**, tercia

V tomto čísle by sme vám chceli predstaviť pani profesorku Mgr. Emíliu Šupalovú. Vyštudovala anglický jazyk, ruský jazyk a dejepis. Vyučuje anglický jazyk. Zároveň na našej škole pracuje ako výchovná poradkyňa.

Čím by ste chceli byť ak nie učiteľkou?

Od malička som chcela byť učiteľkou. Asi preto, že som mala veľmi rada svoju prvú učiteľku. Bola prísna, keď nás zvýšeným hlasom karhala, ale aj veľmi láskavá, s prirodzenou autoritou. Vedela nás vypočuť. Dodnes ju vidím ako "babičku" Boženy Němcovej. Podobné typy, až na malé výnimky, ma sprevádzali aj počas stredoškolského štúdia.

Všetci vieme, že angličtinu máte v malíčku, kedy ste si oblúbili tento jazyk?

Na gymnáziu som chodila do humanitnej triedy, kde bol povinný ruský a anglický jazyk. Učitelia v rodine mi vysvetlili náročnosť učenia dvoch jazykov v praxi/veľa písomiek a ich opráv/ a nakoniec takú kombináciu v tom roku ani neotvorili, a tak som si vybrala ruský jazyk a dejepis na Filozofickej fakulte Univerzity Komenského v Bratislave. Ale po pár rokoch som sa tam vrátila a ukončila aj anglický jazyk. Bolo to náročné, lebo som už mala dve malé deti, ale vďaka starostlivému manželovi sa to podarilo.

Kde nachádzate svoju motiváciu?

Bez motivácie to nejde. Pre mnohých sú to peniaze, domy, autá ..., pre študentov nielen známky, ale aj múdrosť, vedomosti, dobré vzdelanie a pre mňa aj študenti, ktorí svojim zodpovedným prístupom vedia naplniť svoje ciele dosahovaním pekných výsledkov v škole.

Možno mnohí študenti, hlavne tí z mladších ročníkov, nevedia, že ste aj výchovnou poradkyňou našich študentov. V čom spočíva vaša práca?

Výchovný poradca plní úlohy poradenstva v otázkach výchovy, vzdelávania a profesijnej orientácie a v oblasti problémového vývinu detí. Sprostredkúva prepojenie školy s odbornými zariadeniami, ktoré sa zaoberajú starostlivosťou o deti. Poskytuje konzultácie žiakom pri riešení výchovných a vzdelávacích problémov, informuje ich o otázkach štúdia na vysokých školách a pri voľbe povolania. Všíma si žiakov, ktorí majú problémy emocionálneho, adaptačného charakteru, slovom všetkých, ktorí majú osobné trápenia. Môžu ich vyhľadať vtedy, keď si nevedia rady, cítia krivdu, bolesť, keď im nemá kto pomôcť s problémami. Veľa detí však radšej sedí so sklonenou hlavou a ťuká do mobilov.

Ako si spomínate na Vaše študentské časy? Ktoré predmety vás najviac trápili a ktoré vám, naopak, nerobili žiadne problémy?

Mám veľmi príjemné spomienky na učiteľov aj spolužiakov. Mala som veľa záujmových aktivít ako maľovanie, kreslenie, čítanie, vyšívanie, štrikovanie, recitácia. Absolvovala som recitačné súťaže, pásma aj na matrike pre mladomanželov, volejbalové tréningy, zápasy, sústredenia, medzinárodné pionierske tábory a letné brigády doma i v zahraničí, študijný pobyt v Rusku (čím viac skúsiš a zažiješ, tým viac si budeš vážiť školu a vzdelanie –pravdivá teória môjho otca). Nechápala som matematiku a fyziku, všetko ostatné sa dalo zvládnuť bez problémov.

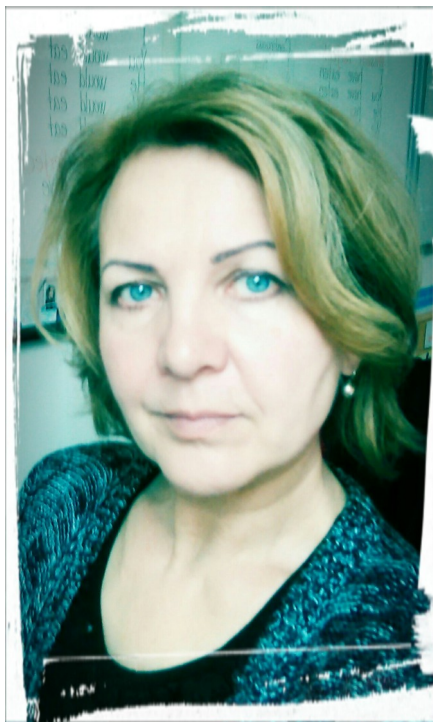
Máte nejaké motto alebo obľúbený citát?

Mám, ale to nie je ani motto, ale rokmi overené pravdy v mojom živote. Správaj sa k druhým tak, ako chceš, aby sa oni správali k tebe. Čo do okolia vyšeľ, to sa ti vráti späť. Nikdy sa nevzdávaj.

Čo by ste chceli odkázať našim študentom?

Aby boli schopní nájsť si v živote to, čo ich baví, lebo to prináša pocit spokojnosti a šťastia, aby našli pokoj v duši a lásku v srdci.

Ďakujem za rozhovor.

Trochu vianočnej nostalgie...

Vianočná výzdoba na GAB-e

napísala **Mgr. Lucia Nemečková**, koordinátorka Žiackej rady školy

V decembri prebiehala na našej škole súťaž tried „Najkrajšia vianočná výzdoba“. Zapojilo sa do nej všetkých 11 tried s úžasným nasadením. Hodnotiaca komisia, ktorú tvorili pani zástupkyňa Mgr. Frčová, p. p. Mgr. Strivinská, p. p. Mgr. Nemečková a predsedníčka Žiackej rady školy Katka Hollosyová zo 4.A, pridelovala body v štyroch kategóriách: nápad/kreativita, farebné zladenie, prevedenie vzhľadom k veku a celkový dojem.

VÝSLEDKY:

1. miesto KVINTA

V januári si zvolili jeden deň, v ktorý mali voľno od skúšania a písomiek.

2. miesto triedy KVARTA a 3.A

Tieto triedy si vybrali v januári jeden deň a v tento deň 3 predmety, na ktorých nebudú písať písomku a ani ich nebudú učitelia skúšať.

3. miesto 1.A

Táto trieda si vybrala v januári jeden deň a v tento deň 2 predmety, na ktorých nebudú písať písomku a ani ich nebudú učitelia skúšať.

Komisia špeciálne chváli triedu SEPTIMU za nápaditú živú vianočnú scénu.

1.	KVINTA	78
2.	KVARTA	63
2.	3.A	63
3.	1.A	60
4.	TERCIA	59
5.	SEKUNDA	57
6.	SEPTIMA	48
7.	2.A	34
8.	SEXTA	22
9.	PRIMA	21
10.	4.A	8

Ďakujeme VŠETkým TRIEDAM za skvelé nápady, čas strávený pri príprave i oduševnenú angažovanosť! Spríjemnili sme si všetci predvianočnú atmosféru! Tešíme sa vašu kreativitu na budúci rok.

Vianočná akadémia

napísala **Rebeca Vašková**, kvinta

Oslavu Vianoc tvorí široká škála komponentov formovaná rozpätím mnohých rokov. O zvyky zviazané s kráľovnou zimných mesiacov nie je núdza ani na našom gymnáziu. Pódium kultúrneho domu v tomto období hýri vždy inými odtieňmi farieb. Pohľad naň rezonuje, melódie hrané i spievané, pohyby herecké i tanečné a slová zábavné i vážne. Aj napriek nemennej téme výsledné dielo nestráca na atraktivite. Tentokrát bol jeho obsahom skvele podaný pevecký výkon, hudba bohatá na diverzitu, scénka podnietená ľudským

charakterom ako v slovenskom, tak i v anglickom jazyku a, samozrejme, nechýbali ani tanečné kreácie či komické vsuvky. Dočkali sme sa aj nového formátu v podobe hudobného videoklipu. Platforma vytvorená pani profesorkou Strivinskou bola žiakmi plne využitá a ducha Vianoc (či už tých minulých, prítomných alebo budúcich) vykreslila s pozoruhodnou presnosťou v korešpondencii s tradičnom. Aj s odstupom niekoľkých mesiacov dokáže spomienka na kultúrny zážitok vyvolať nefalšovanú atmosféru Vianoc, ktorá by do nového roka mala putovať spolu s nami. Za to ďakujeme pani profesorke Strivinskej a všetkým účinkujúcim (či na javisku alebo v zákulisí).

Vianočné trhy v strednej Európe

napísala **Nina Bučková**, kvinta

Trnava pozitívne prekvapila

Práve v Trnave som okúsila azda najlepšie a najchutnejšie jedlo, aké sa dá na vianočných trhoch kúpiť. Nádherne do zlatista ugrilovaný kúsok poctivého syra priamo z farmy na krásne opečenom chlebíku a brusnicová omáčka ako sladká bodka. Trochu

rozdiel oproti mrazeným lokšiam a cigánskej po záruke. Už len kvôli tomuto stánku sa oplatí stráviť adventný večer na trhoch v Trnave. Poctivé potraviny nie sú asociáciou vianočných trhov, o to krajšie je zazrieť svetlú výnimku. Podarený bol aj stánkar ponúkajúci syry, a jeho prednáška ohľadom správnej degustácie syra: „Položte si na jazyk a cmúľajte. Nikdy nehrýzť, ak chcete cítiť skutočnú chuť a intenzitu syra“. Bol to jednoducho raj pre syroholika ako som ja. Razom som celkom zabudla drkotajúce zuby a tvoriace sa omrzliny na mojich nohách. Trnavské trhy sú rozhodne rekordérom v počte stánkov ponúkajúcich trdelníkov, jeden sme si kúpili, pravdupovediac nič moc.. Vianočné trhy v Trnave majú hneď niekoľko výhod. Pokiaľ nemáte radi davy, tak sú trhy v uliciach Malého Ríma vhodnejšou voľbou ako prepchaté bratislavské a viedenské. Ďalšou výhodou sú ceny, ktoré sa javia oproti trhom v hlavných mestách značne nižšie. Okrem toho, jedine na trnavských trhoch idylickú vianočnú atmosféru dotvorili sladké melódie kolied.

Stánky od kolotočov na Hlavnom námestí v Bratislave

Nepomôžem si, ale prvé na čo som si spomenula, keď som vkročila na hlavné námestie, bol jarmok a kolotoče. Toto akosi neseďí, vianočné trhy majú dýchať atmosférou blížiacich sa Vianoc. Stojac vedľa dreveného stánku pijem čajík, užívam si chvíle s priateľmi a vianočnú atmosféru dotvárajú melódie kolied. Ak ide o Bratislavské vianočné trhy, na Hlavnom námestí stáli v tesnom zástupe bielo-červené skromné stánky ponúkajúce vo drvivej väčšine prípadov to isté: hentaké a onaké lokše, punč, detský punč, varené víno, cigánsku, prípadne medovinu. Pôsobilo to dojmom, akoby primárnym aspektom bola kvantitatívna stránka finančného zisku, namiesto spokojnosti občanov a spríjemnenia dlhých predvianočných večerov príjemným prostredím s magickou atmosférou. Ekonomická stránka vecí išla na úkor stránky estetickú, kvality a pestrosti ponuky. Absencia dostatku priestoru taktiež kazila dojem. Človek očakáva, že na trhoch stretne davy, ale tu sa nedalo hýbať. A to nehovoriac o tom, že počas celého stráveného času na bratislavských vianočných trhoch som nepočula ani jednu pieseň so zvukmi roľníčiek.

Trhy na Hviezdoslavovom námestí sa javili o kúsok lepšie. Aspoň tam neboli stánky od kolotočov a dalo sa prejsť bez toho, aby som sa ošuchla o bundu každého druhého náštevnika. Ponuka však rovnako nič moc.

Počula som názory, že trhy v Bratislave sú krajšie a menej komerčné ako vo Viedni, a aké sú stánky vo farbách Bratislavy úžasné a zaujímavé. Od vianočných trhov v našom hlavnom meste som čakala rozhodne viac, a osobne som bola sklamaná.

Viedeň má svoje čaro

Prvý dojem bol skvelý – pravé vianočné stánky navyše ozdobené čečinami a svetielkami. Prechádzajúc sa magickými uličkami nezostala bez povšimnutia očividne pestrejšia ponuka. Viedeň ponúkala rozhodne nižší podiel jedla a nápojov oproti dekoráciám a originálnych remeselným výrobkom. Na rozdiel od Bratislavy, kde aspoň 90 percent ponuky tvorilo jedlo. Rozľahlejšie uličky lemované stánkami ponúkajúcimi široké spektrum vianočných potešení rôzneho charakteru a celková priestranosť umocňovala dojem, že na tých trhoch predsa len nie sú také veľké davy ľudí. Najväčším negatívom boli očakávané vysoké ceny: 2,5 € = jeden pelendrek alebo osem gaštanov.

Viedeň ponúka to, čo od vianočných trhov v prvom rade očakávame, navodiť pohodu a atmosféru Vianoc. Viedeň splní očakávania, ale skutočné čaro Vianoc zažijeme len v pohodlí domova s rodinou pod vianočným stromčekom.

Stužková

O čom sníva maturant, to sa navždy zachová...

napísala **Dominika Bognárová**, 4.A

Mohla by som začať ošúchanými frázami typu „Konečne nastala tá chvíľa!“, alebo „Prišiel deň, ktorého sme sa nemohli dlhé štyri roky dočkať!“. No to by bolo suché. A obyčajné. A to my nechceme. Naladte sa teda spoločne na štvrtáčku nôtu a vypočujte (prečítajte) si príbeh o tom, čo maturanti kolektívne spískali.

Podľa úvodných slov je v tomto okamihu pravdepodobne všetkým jasné, že nasledujúce riadky tohto, povedzme diela, budú venované oslave našej konečne dovršenej, fyzickej (nie mentálnej) dospelosti, zahalenej zeleným rúchom. Stužková, chápeme sa.

Väčšina maturantských tried zahajuje prípravy už v ranom štádiu, niekedy okolo mája predchádzajúceho školského roku, kedy všetci horlivo zapájajú svoje maličkosti do výberu toho najlepšieho, najoriginálnejšieho, najkrajšieho a ešte neviem akého naj „oznamka“. (Pre žiakov nižších ročníkov, ktorí ešte nemuseli byť oboznámení s daným termínom uvádzam, že „oznamko“, teda vlastne oznámenie o stužkovej slávnosti, je taká tá malá papierová knižôčka, v ktorej je vlepenej fotka daného maturanta, tróniaca hneď vedľa triedneho menoslovu. A takúto knižôčku potom ten-ktorý maturant rozdáva všade a všetkým navôkol). My sme sa do tejto selekcie reálne pustili až niekedy koncom septembra. Neverili by ste, aké to boli nervy, keď sme naše starostlivo vybrané a zaručene originálne knižôčky, túžobne očakávali s vierou, že dorazia včas, ešte pred tým osudným dňom.

Keďže však v kolónke „príslušenstvo oznamiek“ nefiguruje slovo „fotografia“, stalo sa práve toto slovo nasledujúcou položkou v zozname vecí, čakajúcich na vybavenie. A tak jedného pekného dňa do našej školy zavítal pán fotograf, aj s celou technickou výbavou a krásni štvrtáci tak mali možnosť zvečniť svoje podobizne.

A aj keď nakoniec naše vytúžené oznamká a následne aj profesionálne fotky konečne dorazili, jedna

z najdôležitejších súčastí stužkovej, kultúrny program, bol práve v bode vrcholenia príprav. K podrobnejšiemu rozboru sa dostanem neskôr.

Povedzme si úprimne, nebol to deň ako každý iný. Deň, ktorý tomu sviatočnému, stužkovému, predchádzal, maturanti vyplnili spoločným zdobením sály, poslednými prípravami, vybavovaním a úpravami všetkého, čo sa ešte upraviť dalo. A po doobedí strávenom v kaderníckych či kozmetických salónoch, bola väčšina z nás v bode, kedy sme si neboli istí, či to, čo sme pri vstupe do krásnej sály cítili, bol strach, únava, či radosť.

Každopádne, akonáhle boli všetci hostia usadení, mohol ten očakávaný „deň S“ konečne vypuknúť. 26 dospelo vyzerajúcich študentov si zastalo miesta pred zrakmi svojich najbližších, odetí v slávnostných róbach, s hrdo vztýčenými hlavami. Chvíľa, kedy nám na hrudi spočinula zelená stužka je práve jednou z tých, ktoré sa v pamäti zachovávajú dlho po tom, čo listy zošitov zožltli, školská taška dávno zapadla prachom v kúte a stredná škola zatvorila brány za svojimi dospelými študentami.

Po krásnych slovách, ktoré sa v tých momentoch niesli sálou, nejednému z nás utiekla malá slzička pri pomyslení, že týmto ročníkom končí naša spoločná cesta pod ochrannými krídlami GAB-u, nášho GAB-u. No povzbudivé pohľady profesorov, predovšetkým však našej drahej pani triednej, profesorky Strivinskej a milej krstnej mamy, pani profesorky Lenártovej, nás utvrdili v tom, že týmto okamihom ešte nič nekončí, priam naopak. Začína najväčšie dobrodružstvo, aké sme doteraz na pôde nášho gymnázia prežili.

Pri výdatnej večeri sme si mohli konečne, aspoň čiastočne, vydýchnuť a psychicky sa prichystať na to, čo nás v priebehu nasledujúcich hodín ešte čakalo. Pýtate sa, čo také nás mohlo čakať, keď sme museli zbierať sily? Nie je predsa stužková jednou veľkou „párty“? Ha, kdeže. Po úspešnom zvládnutí samotného stužkovania sme sa s chuťou pustili do zahájenia už spomínaného kultúrneho programu.

Fakt, že štvrtáci sú triedou všestranne nadaných, rôznymi talentami oplyvajúcich žiakov, je všeobecne známe. Veď koľkokrát ste už mali možnosť zachytiť sladké tóny plynúce spod našich dvier? A práve toto umelecké nadanie nám pri príprave prezentácie našich schopností a bavení hostí prišlo vhod.

I keď zahájenie kultúrnej časti neprebehlo celkom podľa očakávaní, program

sme nakoniec úspešne odštartovali. A že sa bolo na čo pozerat'.

Hneď na úvod odznela pieseň od istej rakúskej umelkyne, v podaní triednej speváčky Niky, ktorá takisto v jednom

z nasledujúcich čísel predviedla zohranosť so svojou psou parťáčkou Blissou pri spoločnom tanečnom vystúpení.

Hudba je pravdepodob-

ne najsilnejšou stránkou tohtoročných maturantov, preto nie je prekvapením, že ešte niekoľko výstupov sa nieslo v duchu hudobnom.

Veľký ohlas vzbudili skladby prezentované novozloženou kapelou „IV.A multi instrumental“, ktorej dôležitým členom je, samozrejme, aj pani triedna profesorka Strivinská.

Štvrtáci sa vo svete nestratia. Dokonca ani na „doskách, čo znamenajú svet“. V scénkach z oblastí slovenského zdravotníctva, nákupnej oblasti a fitness padali oskarové herecké výkony.

Absolútnym vrcholom celého programu boli jednoznačne bravúrne tanečné zostavy v podaní výlučne mužskej časti zbierky maturantov.

Na záver ešte odznela spoločná, veselá, farebná a trochu chaotická pieseň v preferovanom jazyku maturantov. (pozri nemčina)

A tak sme sa zabavili. A snáď sme zabavili aj všetkých ostatných, tvárili sa spokojne. Aj stužky sme dostali i latinskú študentskú hymnu sme odspievali. Čo nám zostávalo, bolo už len rozsvietiť malými plamienkami čajových sviečok veľký svietnik v tvare nápisu 4.A, ukončiť tak oficiálnu časť stužkovej slávnosti a dať tak priechod voľnej zábave. Veď sme si ju pochtívou drinou vyslúžili.

Čo dodať na záver. Stužková slávnosť je snom nejedného maturanta a i keď tá naša neprebehla celkom tak, ako sme si ju vysnili, zaručene sa nám o nej bude ešte dlhý čas snívať. Nakoniec, bola predsa úžasná.

(Ne)Kultúra

Doktor Macbeth

„Na pokrokovú mládež!...“

napísala **Gemini**, septima

Divadelné predstavenie Doktor Macbeth v človeku vyvolá zmes pocitov. Donúti ho sa zamyslieť a prehodnotiť dnešnú situáciu, mladú generáciu, ale aj jej rodičov a starých rodičov. Dej sa odohráva začiatkom Novembra 1989 počas jedného večera v dome poprednej komunistckej rodiny, manželov Petra a Nadi Makovcových, ktorých stvárňali známi talentovaní herci Anna Javorková (Divoké kone) a Marek Ťapák (Tanec medzi črepinami). Počas tohto Novembra sa udiala Nežná revolúcia, a tak aj v tejto hre môžeme vidieť, ako proti sebe stoja dva svety. Komunistov, ktorí túžia po moci a demonštrantov – mladú generáciu, ktorá túži po slobode a lepšej budúcnosti. Tú stvárňuje naivná Denisa v podaní Gabriely Marcinkovej (Tajné životy). Táto hra je o moci a jej schopnosti podrobiť si človeka natoľko, že spraví čokoľvek preto, aby ju získal. Prostriedky a ideológia, ku ktorej sa treba pre jej získanie prikloniť, sú „ukradnuté“ hlavne Marekovi, ktorého hrá Marián Mitaš (Horúca krv). Táto postava sa zmieta medzi komunisticko-socialistickými praktikami a nádejou v slobodnú demokratickú budúcnosť. Ale hlavne túži po moci a statusu viac než po čokoľvek inom.

Deň boja za slobodu a demokraciu 17.11.1989 alebo Deň študentstva je dňom, kedy sa mladá generácia (alebo Naďou nazývaná „pokroková mládež“) zhromaždila, aby bojovala za základné ľudské práva, slobodný prejav a mnoho ďalšieho. Keď sa zamyslíte, v akých podmienkach vyrastali a žili vaši rodičia či starí rodičia uvedomíte si, že nemali ani polovicu z toho, čo máme my. Nemali možnosť prejaviť svoj vlastný názor a postoj. Facebookové statusy haniace politikov, náš štát, popredných sudcov, lekárov atď., ktoré sú dnes náš „chlieb každodenný“, by boli vtedy trestné a neakceptovateľné. Kolkokrát za rok sa vyberiete k moru, na výlet či

„poznávačku“? Sama som jedna z tých, ktorý neobsedia na Slovensku dlhšie ako 5-6 mesiacov a chcú vidieť, spoznať a ochutnať čo najviac. No lenže v časoch socializických takú možnosť mal málokto, rodinné výlety k moru s mraziacim boxom a plátennou taškou plnou cestovín, konzerv a obložených bagiet boli limitované štátom. Nikto ani len nepomyslel na nákupy oblečenia a potravín v Rakúsku. Naším rodinám boli konfiškované majetky, odopreté dedičské práva a väčšina z nich žila v nespokojnosti. Aj keď bol socializmus len komunizmom preoblečeným do jasnejších a atraktívnejších farieb a ponúkal možno pár výhod, aj tak sa nedá ani len porovnať s tým čo my máme a poznáme teraz.

Pri pozeraní hry Doktor Macbeth si človek uvedomí statočnosť a odhodlanosť mladých ľudí zmeniť svet k lepšiemu. V týchto ťažkých časoch sa našli ľudia, ktorí chceli viac a boli odhodlaní získať viac aj za cenu obrovského rizika. Denisa, ktorá patrila do tejto skupiny, ako jediná z postáv netúžila po moci, manipulácii, statuse a rešpekte. Chcela len lepší život na rozdiel od ostatných postáv, ktoré svoje pocity, svedomie a súcit vnímali len ako príťaž a pochovali ich v sebe tak hlboko, aby mohli dosiahnuť svoj jediný cieľ, vplyv. V tejto hre ako aj vtedajšej spoločnosti, sú city ukradnuté a dôležité sú len výsledky, stav a svet jednotlivca, miesto dobra a blahobytu spoločnosti. Ani dokonca ľudský život nie je dôležitejší ako uspokojenie materiálnych túžob jednotlivca. Dojem z ťažkej situácie, v ktorej sa spoločnosť nachádzala, umocňuje stúpajúci dym z Nadinej cigarety a hádky a tajomstvá, ktoré postupne vyplavuje dej na povrch. Ale viac už neprezradím v prípade, že by mal niekto záujem si túto hru pozrieť a popremýšľať nad vtedajšou, ale aj súčasnou situáciou.

Fakt, že toľko ľudí pre naše dnešné pohodlie a komfort obetovalo život alebo bolo opakovanne potrestaných a prenasledovaných, vo mne vyvoláva otázku, či tieto obeť aj dnes po skoro tridsiatich rokoch majú svoj zmysel a opodstatnenie. A keby tu dnes boli, boli by spokojní so stavom nášho štátu? Keď sa pozriete okolo seba, máte pocit, že sme naozaj slobodní a žijeme v tej ťažko vybojovanej demokracii? No možno tieto otázky kladiem len preto, že práve ja a moji rovesníci, predstavujeme mladú generáciu tohto času. A veď predsa pokroková mládež nikdy nie je spokojná a vždy chce stále viac a vidí možnosť lepšieho zajtrajška.

Beseda s prvou dámou slovenských historických romancí, pani Janou Pronskou

napísala **Mirka Maťašáková**, kvinta

V jednu jesennú stredu podvečer sa v mestskej seneckej knižnici konala beseda so spisovateľkou pani Janou Pronskou. Úžasná slovenská spisovateľka, ktorá ako jediná píše historické romány, ktoré vás dokážu vziať do čias stredovekého Uhorska a jeho celého diania. Predmetom celej besedy, samozrejme, neboli len jej knihy, pani Pronská nám ukázala aj kúsok zo svojho súkromia.

Jej rodina ju veľmi podporuje a sú šťastní, že robí prácu, ktorú miluje. Dozvedeli sme sa, že pri písaní knihy, i keby traktory z neba padali, ona sa práve nachádza v stredoveku a ju len tak niečo z miery nevyvedie. Ak nepíše knihu, maľuje, prútikuje a najnovšie aj sprejuje. Robí všetko, aby dokázala zasýtiť svoju hladnú kreatívnu dušu. Verili by ste, že táto žena vyštudovala geológiu a baníctvo? Po škole pracovala dvadsať rokov ako účtovníčka v rodinnej firme. I napriek tomu dlhému času, ktorý ubehol od napísania jej

prvých literárnych pokusov, sa jednoducho jej umelecká múza nezaprela a vyšiel prvý historický román Zlatníkova chovanica. Zožala úspech a nakoniec sa začala výlučne venovať spisovateľskej činnosti natoľko, že dnes vychádza jej trinásť kniha v poradí, Janičiarova žena.

Sľúbila, že s písaním určite neprestane a sama sa veľmi teší na ďalšie romantické príbehy s príchutou histórie.

Protidrogový koncert

Ponúkame vám 2 názory na jednu tému...

Trinásť komnata

napísal **PeterGu**, 1.A

Mnohí z vás už boli veľakrát na koncertoch, vystúpeniach s tematikou boja proti drogám, zdá sa vám to už ako nejaká ošúchaná stará nudná téma. No ja si myslím, že čím viac takýchto protidrogových podujatí zažijete, o to máte väčšiu šancu sa

drogám v dospelosti vyhnúť. Nie je nič príjemné na tom, byť ovládaný nejakými omamnými látkami, žiť ako v úplne inom svete a pritom ubližovať sebe aj tým, na ktorých vám záleží. A práve o tomto bol protidrogový koncert, na ktorom sa študenti GAB-u zúčastnili.

Traja hudobníci sa nám snažili pomocou pesničiek a slova poukázať, aký môže byť človek nešťastný, keď sa s týmito „vražednými nástrojmi“ začne hrať. Vytvorili podobenstvo trinástich komnát, pričom tá trinásta symbolizovala drogy. Každá komnata nám niečo ponúkala: rodinu, priateľov, záľuby, koničky, no človeka vždy aj tak láka zvedavosť len na chvíľu nazrieť do tej trinástej. Len aby sa nestalo, že sa v nej vymkneme a nebudeme sa vedieť dostať von. Tematické piesne a príbehy nám popisovali, aký krásny môže život byť, tak si ho nenechajme pokaziť!

Je výchovný koncert naozaj výchovný?

napísal **Jakub Kolumbus**, kvinta

Možno ste mnohí už aj zabudli na koncert spred niekoľkých mesiacov zamera-
ný na výchovu nás žiakov, najmä čo sa týka fajčenia, pitia alkoholu či dokonca užíva-
nia drog. Konal sa v kultúrnom dome a vystupovala v ňom mužská hudobná skupina,
ktorá mala poučné nielen výklady, ale aj samotné texty ich piesní. Boli mladí a tak aj
ich hudba mohla byť mnohým blízka.

Predpokladám, že väčšina z nás na tento koncert už zabudla. Pretože ak by
nás reálne ovplyvnil, reálne zmenil štýl nášho života, tak by nám tá skupina ostala
navždy v pamäti. Lenže, nie je to tak. Ja osobne síce nepatrím k fajčiarom, rovnako
ako veľa ďalších, čo koncert videlo, no som si istý, že to nepomohlo. Tesne po hodi-
nách počúvania piesní aj rád do života som sa rozhodol spraviť malú anketu. Niekoľ-
kých študentov som sa spýtal: „Koľko percent z tých, ktorí pred týmto koncertom fajči-
li, sa podľa teba reálne poučili?“ Odpovede ma zarazili. Všetci odpovedali, že nikto.
Najskôr som neveril, že by výklady o škodlivosti cigariet nepomohli vôbec nikomu, no
neskôr som pochopil, že je to pravda. Čo z toho vyplýva? Že koncert bol zbytočný?
To netvrdím. Hudobníci mohli určite motivovať ostatných, ktorí predtým nefajčili, aby s
tým ani nezačali. To bola odpoveď jedného žiaka z môjho prieskumu. S tým som sú-
hlasil. Taktiež nevyhlasujem, že určite sa nikto nezmenil, lebo som sa nepýtal všet-
kých účastníkov a taktiež nepoznám celú školu. No s vysokou pravdepodobnosťou
nie je ani sympatická kapela riešením tohto problému. Napadlo mi, že by to vyzeralo
úplne inak, ak by hovorili svoje skúsenosti každému osobne, čo je, samozrejme, na
úkor ich, ale aj nášho času. Existuje vôbec východisko z tejto ťažkej situácie? Alebo
to musia mladí pochopiť až neskoro, keď zostarnú a pociťia následky užívania nikotí-
nu. Je aj viac nevýhod fajčenia, doslova hltá naše peniaze, znepriemňuje život všet-
kým naokolo či už samotným dymom, alebo dymovým zápachom dotýčných osôb a
ak máte elektronickú cigaretu, i tak sa stávate závislým a peniaze vám nevedomky
miznú z peňaženky.

Vo Fínsku nedávno úplne zakázali predaj cigariet. Je otázka ďalších rokov,
či to bolo správne rozhodnutie. Podľa mňa skôr áno, ako nie. Mnohí ľudia tento zákon
kritizujú, lebo vraj obmedzuje slobodu občanov. Navrhovali skôr zvýšenie daní fajčia-
rom, nech z toho aspoň štát zarobí. Ale ja sa skôr prikláňam k úplnému zrušeniu ciga-
riet. Ak sa to preukáže ako oslobodenie od tejto závislosti, hádam to bude mať odo-
zvu vo svete. Nevieť s istotou povedať, či je toto jediný spôsob, ako zabrániť mla-
dým fajčiť, no s istotou viem, že výchovné koncerty to nie sú.

Imatrikulácie

Aj tento rok boli imatrikulácie zábavnou školskou akciou. Všetci sme už sedeli v telocvični a napätie nám viselo nad hlavami.

Priestor bol vybavený na jednotku!

Tento raz sa niesol v duchu olympiády a my sme sa na chvíľočku ocitli v jej hľadisku.

Nechýbali ani vlajky, tričká, fotografi či olympijská pochodeň.

Príma a 1.A vošli do telocvične za veľkého potlesku, ako keby boli šampióni tohoto roku.

Ked' nám pani triedne profesorky predstavili svoje triedy, mohlo nasledovať ich vystúpenie.

Trieda 1.A začala Hriešnym tancom, potom prešli na spoločnú pieseň a príma nám predviedla dve tanečné vystúpenia. Ale neskôr ich dobehli aj ťažšie úlohy, ktoré museli zvládnuť, aby preukázali, že sú hodní študovať na našom gymnáziu. Pre ostatných to bola zábava, no im išlo o viac, o to, aby nemuseli vypíť náš čarovný lektvar. Po skončení disciplín museli odprisahať prísahu nášmu kostlivcovi Albertovi.

Bola to skvelá zábava a už teraz sa tešíme na ďalší rok!

Lenka Šemrincová, sekunda

Oficiálna časť. Na začiatku sa nám prihovril pán riaditeľ. Ten vo svojom príhovore spomenul úspešnosť našej školy nielen na rôznych súťažiach a olympiádach, ale aj v prijatí študentov na vysoké školy a celkovú úspešnosť medzi školami v Bratislavskom kraji a na Slovensku. Zároveň nám poradil, aby jediné, čomu sa na strednej škole budeme vyhýbať, boli nízke stropy v našej klubovni (narážka na to, že jeden zo študentov 1.A si narazil hlavu do stropu). Nasledovalo odovzdanie imatrikulačných listín potvrdzujúcich naše prijatie medzi študentov GAB-u. Zá-

stupcovia z každej triedy zložili sľub. "Sľubujeme, že si budeme svedomito plniť povinnosti študentov Gymnázia Antona Bernoláka v Senci." zaznelo v jednom zo sľubov.

Nakoniec sa každý jeden z nás odobral, už ako oficiálny študent, z klubovne na študentskú časť imatrikulácií.

Študentská časť. Táto časť sa niesla v duchu olympijských hier. Disciplíny ako vajčkový tanec, lovenie jablák v mise s octovou vodou či hádzanie loptičky do

téglikov, sme možno považovali za tradičné, ale takisto ako napríklad karaoke a maľovanie na tvár preverili naše schopnosti.

Ďakujeme všetkým, ktorí sa akýmkoľvek spôsobom zapojili, či už výzdobou alebo tvorbou programu.

Tadeáš Pobjecký, 1. A

Položili sme pár otázok našim novým študentom:

Trieda PRÍMA

1. Mali ste strach pred imatrikuláciami, ak áno, tak z čoho?

Áno, mala som strach, že budem piť ten nápoj, čo nám vyrobili.

Trošku som mala z toho, že by som zabudla tanec.

Bála som sa, že spadnem pri premete alebo sa pomýlim v tanci, ale ináč som sa na imatrikulácie tešila.

Áno, mala som strach z toho, že sa pomýlim v tanci alebo, že nám sekne hudba.

Alebo ešte na akú disciplínu ma vyberú.

2. Ktorá disciplína vás najviac pobavila, prečo?

Maľovanie naslepo, pretože tí chlapci vyzerali smiešne.

Tanec s vajíčkom. Preto, lebo podľa mňa bolo vtipné, keď sa vajíčko rozbilo.

Maľovanie chlapcov z 1.A, kŕmenie jogurtom.

Asi tanec s vajíčkom a jedenie jogurtu so zatvorenými očami. Bolo to vtipné.

3. Ktorá disciplína sa vám nepáčila, prečo?

Tá, čo museli z octu vyberať jablká. Preto, lebo z toho strašne štípu oči.

Hádzanie do pohárov. Bolo to bez srandy.

Hádzanie loptičkou do pohára, lebo to bolo nezábavné a bez srandy.

Páčili sa mi všetky, aj sme sa na nich pobavili.

4. Čo si myslíte, že bolo v čarovnom nápoji?

Smotana, Coca-Cola, mlieko, horčica, kečup, trocha tuniaku.

Coca-Cola, ocot, smotana, vajíčko, džús, citrón, horčica, kečup.

Kečup, citrón, ocot, džús.

Horčica, kečup, tuniak, smotana, Coca-Cola, citrón, ocot.

5. Aké pocity ste zažívali počas imatrikulácie?

Po celú dobu som sa zabávala.

Šťastie, smútok, stres, napätie.

Smiech, zábavu, bolo super.

Bola sranda, cítila som sa dobre.

6. Vymyslíte disciplínu, ktorú by ste do súťaže pridali a ako by prebiehala.

Jedenie zlých Jelly Beansov.

Praváci budú musieť favou rukou

nakresliť obrázok, ktorý im vyberie triedny učiteľ alebo portrét triedneho učiteľa (so zavretými očami). Ľaváci to isté, len s pravou rukou.

Za 2 minúty musia 1 pár z prímý a 1 z 1. A nazbierať z hľadiska čo najviac šnúrok. A pospájať ich a kto bude mať dlhšiu šnúru zo všetkých spojených šnúrok, tak vyhrá.

Tanec na ľubovoľnú hudbu v páre (jeden príman, jeden prvák).

7. Na imatrikulácie budete spomínať ešte veľmi dlho. Čo si myslíte, ktorý zážitok (či už príjemný alebo nepríjemný) sa vám najdlhšie uchová v pamäti?

Ako sme ukazovali náš program a keď som tancovala s vajíčkami na hlave.

Tanec, ktorý sme tancovali, ale aj spoločný program na začiatku.

Naše spoločné, ale aj samostatné vystúpenie.

Asi disciplína ako som chytala jablká v octe, to bolo super.

Trieda 1. A

1. Mali ste strach pred imatrikuláciami, ak áno, tak z čoho?

Áno, z pozornosti celej školy.

Nevedel som, čo mám očakávať.

Kto by sa nebál imatrikulácií?

2. Ktorá disciplína vás najviac pobavila, prečo?

Karaoke, lebo sa niektorí spolužiaci krásne hanbili.

Maľovanie, chlapcom sa to hodilo.

Všetky boli zábavné, až na ten ocot.

3. Ktorá disciplína sa vám nepáčila, prečo?

Vyberanie jablák z octu, pretože to bolo nechutné.

Žiadna.

Mne sa páčili všetky disciplíny.

4. Čo si myslíte, že bolo v čarovnom nápoji?

Rozmixované ovocie s octom, nejaká šťava z ryby.

Tuniakový olej, citrónová voda, mlieko, ocot.

Veľa nechutných vecí.

5. Aké pocity ste zažívali počas imatrikulácie?

Najprv stres, no potom ma prešiel a už len zábava.

Celkovo dobrý pocit, bola zábava.

Úžasné, bola sranda.

6. Vymyslíte disciplínu, ktorú by ste do súťaže pridali a ako by prebiehala.

Napodobňovanie učiteľov: žiaci by si vybrali učiteľa, na ktorého by sa zahrali.
Kto prvý vypije pol litra vody, nemusí piť čarovný nápoj.
Tancovanie.

7. Na imatrikulácie budete spomínať ešte veľmi dlho. Čo si myslíte, ktorý zážitok (či už príjemný alebo nepríjemný) sa vám najdlhšie uchová v pamäti?

Náš program.

Vydesené pohľady ľudí s mikrofónom, trpiacich pri disciplíne – karaoke.

Pitie čarovného nápoja ma bude strašiť v snoch.

Otázky pre prímu a 1. A vymysleli **Tereza Pienčáková, Dominika Polgárová, Lenka Šemrincová** zo sekundy, ktoré zároveň spracovali anketu v príme. V 1. A ju spracoval **PeterGu, 1.A**

Z našich slohových prác

Dávid Harsányi, sekunda

Krajina snov

(Náladový opis)

Príroda je pre mňa bezodný mešec dobrodružstiev, príhod a napätia. Dokonalá scenéria, ktorá robí tento svet farebnejší. Ťažko si predstaviť niečo krajšie, čo poteší oko i dušu.

Nádherná panoráma farieb zálivu - mora a pevniny ostro kontrastuje so starou drevenou lavičkou v popredí. Zub času na nej zanechal svoje stopy, ale stále je dosť pevná, aby uvítala pútnikov bažiacich po úchvatnom pohľade pripomínajúcom samotné nebo. Prekrásne azúrové more odráža nebeské obľaky, ktoré sa trbliecu na hladine ako pozlátko. Biele chumáčiky na oblohe sa pretekajú v snahe dosiahnuť bielu stenu oblakov v pozadí, šplhajú ponad útesy, rozťahujú sa po oblohe a potom tichúčko splynú do bieleho závoja. Len útesy vystupujúce z mora a lemujúce záliv či drobné kamienky pri brehu a pár ostrejších skalísk zasadených na hladine, prehlušujú šepot vlniek a dávajú hranice nekonečnému slanému kráľovstvu. Drevené zábradlie na brehu ponúka pomoc, keď sa pri pohľade na prýštiacu krásu prírody rozochvieva srdce. Drobné biele perly rozsypané v tráve navôkol umocňujú pocit blaženosti a bohatstva. Len strapaté kríky a stromy vrhajú tieň, rušia pohľad na pestrofarebnú trávku hrajúcu všetkými odtieňmi od zlatej po medenú. Zelenohnedá húšťava poskytuje úkryt v bludisku pred slnečnou páľavou. Siahajú až po oblohu a kývajú do diaľky na pozdrav. Nikde však ani živáčka. Len zopár domov na kopci oproti zvestuje, že je tu aj iný život ako len pleskot vln či šumenie listov a trávy pod náporom vetra. Sú dokonale chránené pevninou, ktorá akoby vyrástla z vody a umocnila tak pocit bezpečia.

Na tomto mieste by som rád býval. Sedel na lavičke, pozeral do diaľky, zavrel oči a nechal plynúť čas. Pre tento pokoj som si vybral daný obrázok, ten pohľad sa nedá kúpiť nikde inde, iba v prírode. Úplne zadarmo.

Viktória Nemcová, príma

Modlitba vd'ačnosti

Ďakujem ti Bože za ten dar,
že mám ruky, nohy, telo a tvár.
Ďakujem ti aj za moju dušu,
aj za tú zem našu.
Ďakujem ti za moria, oceány,
za oblohu a slnko, ktoré svieti nad nami.
Ďakujem ti za zvieratá,
dúfam, že sa aj môj psík ráta.
Ďakujem ti, že máme našu prírodu,
z čoho by sme inak zbierali úrodu?
Ďakujem ti za nádherné kvetiny,
stromy, hory a všetky byliny.
Ďakujem ti za vodu a za moju rodinu,
za dom a záhradu krásnu ako kvetinu.
Ďakujem za každú dobrú kamošku,
niekedy sa s nimi hádam, ale iba trošku.
Ďakujem ti za knihy a za dar múdrosti,
teraz ti ďakujem a nehovorím hlúposti.
Ďakujem ti za zdravie, vieru,
a že pri ďakovaní asi nepoznám mieru.
Ďakujem ti za to, čo všetko pre mňa robíš,
a že moju vďaku nikam neodhodíš.
Amen.

Dominika Bognárová, 4. A

Domáca úloha z anglického jazyka - romantická esej

Jenna knew as soon as she saw Damien that he was the dorkiest dork of all dorks ever. Sure, he was handsome, strong and smart, but he acted like he didn't know about it. Almost zero self-confidence. That was making her angry, extremely.

And now, she was stuck with him on the quest, to stop some stupid witch from destroying the whole human race. She could have done it alone. Jenna didn't need some insecure hero to be her sidekick.

They had been together on a few quests before, and he had also saved her life a few times, but this was something else. This was the biggest quest since... She didn't even know since when. And she didn't want to be forgotten. Because it happens all the time, that people forget females.

They were hiding behind some huge rock, on the top of the hill. Damien was looking at her, a gaze fixed on her eyes. She could hear him breathing heavily.

They had sneaked behind the witch's guard easily and had smashed few of her monsters. They almost died several times that day.

Suddenly Damien stood up and crawled to the edge of the hill. Next thing she heard was his scream. " No! " Jenna ran after him.

The witch was defeated. Damien was squeezing Jenna in a hug. She didn't understand, why he had given up everything, the witch had offered him. He could have ruled the world.

She sobbed in his arm. "It's over. " Nothing mattered any more. He chose her over the world.

Michaela Čerkesová, 3. A

Domáca úloha z anglického jazyka – strašidelná esej

The night I moved to Alberta I have decided to go out and explore my new neighbourhood. It seemed peaceful, I thought as I was strolling through the chilly air. The surrounding houses looked polished and cosy with faint lights twinkling behind the fogged windows. However, the further I walked away from my new home; I kept finding myself in streets with one house looking more abnormal than the other. A strange feeling started to settle in my stomach. I thought of turning around and walking back home, but my curiosity pulled me deeper into the somewhat creepy streets. I turned right, walked a little more and found myself standing in the middle of an empty road. It was lined with blinking streetlights. A tall, lonely house was standing at the end of the road. It looked as if it was taken out of a Victorian era novel. As I walked closer, it became clear the house was undoubtedly abandoned, as there were no lights turned on inside, no cars parked outside, and the lawn was overgrown and evidently unkept. It looked very shabby, nobody could have lived there in at least ten years. Suddenly out of nowhere, a light turned on in the leftmost window of the top floor. I stopped dead in my tracks, startled. Somebody was standing in the room, an outline of a hunched figure. As it came closer to the window, I recognised it was an old woman. She had waved at me, as if gesturing for me to come inside. Fright and queasiness washed over me, I turned around abruptly and briskly walked away. I arrived home, and went straight to bed, exhausted. The following day a few of my neighbours came over to introduce themselves, bringing pies and wine as housewarming gifts, so I invited them inside for tea. We spent almost an hour talking about the neighbourhood. I couldn't help but ask if they knew anything about the odd house I came by yesterday. Margaret, an elderly lady living across the street answered my question. She had told me her friend had lived there. She was paralyzed and therefore only used the base floor of the house. "However," she said "I don't know how you could know about such house since you just moved in. This year would have been her 90th birthday. She had died 9 years ago, and the house was torn down shortly after her passing, dear."

Naše cesty za poznáním

Papier náš každodenný...

napísal **Matej Hrnčiar**, sexta

Bolo sedem hodín ráno. Triedy sexta, 2. A a zopár maturantov už sedeli v autobuse. Čakali sme na niekoľko oneskorencov a o 7:15 sme už boli na ceste, smer Ružomberok. Po dvoch hodinách pokojnej jazdy sa polovica vybrala do liptovského múzea a druhá polovica išla do Mondí SCP – najväčšej papierne na Slovensku. Naša polovica išla najprv do múzea, kde sme sa naučili čo-to o histórii papierne a papiera samotného, spoznali sme zvyky a tradície Liptova, obzreli sme si kroje a nástroje, ktoré ľudia kedysi používali a na zakončenie sme sa pokochali na výstave fotografií.

Z liptovského múzea sme prešli peši až k papierni, kde sme sa vystriedali s druhou skupinou. Nasadli sme do autobusu a vošli sme do areálu továrne. Sprievodca nás oboznámil s históriou fabriky (už po druhýkrát), pričom nám aj ukázal ako spracúvajú drevo a čo všetko s ním robia. Zaujímavosťou bolo, že v továrni si vyrábali takmer všetko, čo potrebovali. Okrem papiera si vyrábali aj krabice, do ktorých papier dávali a taktiež si vyrábali aj drevené palety, na ktoré potom krabice papiera nakladali. K továrni bola pripojená aj železnica pre uľahčenie a zrýchlenie odvozu papiera. Hneď nato nás šokovala informácia o výrobe. Údajne sú schopní vyrobiť až 500 000 ton kancelárskeho papiera každý rok! Po týchto zaujímavostiach nasledovala prednáška o procese výroby papiera.

Celý proces začínal opracovaním obrovských kusov dreva, ktoré najprv zbavili kôry a potom ich pomleli. Zo vzniknutej štiepky potom vyrobili buničinu, ktorú aj vyvážali do tovární, kde stroje na výrobu buničiny nemali. Z buničiny potom vyrábali papier, ktorý mal šírku asi desať metrov. Takýto papier navinuli na obrovské rolky, ktoré potom narezali a poslali ich na výrobu kancelárskeho papiera. Každý balík bol pred balením skontrolovaný a ak náhodou nemal presne pravé uhly alebo strany mali iné rozmery, celý balík papiera bol vyhodенý a následne poslaný späť do výroby. Správne narezaný papier bol balený a ukladaný do krabíc, ktoré boli nakuľadané na paletu a pripravené na odvoz.

Po skončení prednášky sme vyzdvihli druhú skupinu a vydali sme sa späť do Senca. Na záver chcem poďakovať pani profesorkám za to, že nám pripravili takúto zaujímavú exkurziu. Môžeme iba dúfať, že sme odišli z Ružomberku aspoň o zopár vedomostí ťažší.

Nezvyčajný hokejový zážitok

Striebristý mesiac na oblohe pozoroval šťastné tváričky detí, ktoré sa tešili na nezapomenuteľný zážitok na hokejovom štadióne. Po napínavom čakaní sa pri škole objavil slovanistický autobus, ktorý všetkých oslepil svojím jasom.

Nasadli sme do neho a akoby mávnutím čarovného prútika sme sa ocitli v Bratislave, pred štadiónom. Neskôr sme prešli do Siene slávy, kde sme spoznali tých najvýznamnejších hokejových hrdinov. Ani sme nevedeli ako a pocítili sme úžasnú atmosféru ľadového ihriska. Po krátkom čakaní sa začal zápas. Na hlasné volanie fanúšikov sa na ľad zniesli bratislavskí orli. Spolu s našimi hokejistami sme vtrhli do napínavého zápasu. Na naše sklamanie nám Novosibirsk uštedril prvý gól. Všetci sme začali povzbudzovať z celého hrdla a zrazu nastal ten moment nášho gólu. V tom okamihu sa všetci zdvihli zo sedadiel, pištali, výskali a boli šťastní ako blchy.

Počas prestávok medzi zápasom bolo rušno. Mnoho ľudí chodilo do bufetov a zaháňalo hlad a smäd. Tí, ktorí usilovne povzbudzovali našich hokejistov počas zápasu, mali šancu si aspoň na chvíľu nechať odpocínuť svoje hrdlo. Tieto prestávky však vôbec neboli nudné, naopak. Konali sa súťaže a jednou z nich bolo obiehanie kužielok na štadióne. Z miesta to vyzeralo veľmi jednoducho, ale kto vie, ako veľmi sa museli naši spolužiaci snažiť, aby sa nešmykli a nepobrali všetky kužielky so sebou. Medzi obľúbené činnosti taktiež patrilo fotenie, či už samostatne alebo v skupinkách. A samozrejme, nemohlo chýbať fotenie sa so slovanistickým maskotom - Harvym.

Aj napriek silnému povzbudzovaniu, ktoré sa šírilo celým štadiónom, sme, bohužiaľ, prehrali. Bol to ale úžasný zážitok, plný krásnych chvíľ prežitých s našimi kamarátmi. Určite budeme na ne ešte dlho spomínať.

Anketa o hokejovom zážitku v sekunde

Aké boli tvoje pocity, keď si sa dozvedel, že ideš na hokejový zápas?

D: Tešila som sa, lebo som vedela, že to s našou triedou bude zábava, aj keď Slovan nevyhrá.

D: Bola som nadšená, lebo ešte nikdy som na žiadnom hokejovom zápase nebola.

CH: Radosť, tešil som sa. I keď mám rád hokej, nikdy som na zápase nebol.

CH: Tešil som sa. Vedel som, čo tam asi bude, keďže som tam už raz bol.

Keby sa ti naskytla ešte raz taká príležitosť, išiel by si?

CH: Áno, určite by som išiel.

CH: Jasné, že áno.

D: Určite áno, bol to super zážitok.

D: Samozrejme, že áno. Ved' na hokej s triedou nemôžem ísť len tak každý deň.

Akú atmosféru si pocíťoval na štadióne?

D: Atmosféra bola veľmi napätá. Niekedy smutná, keď sme

dostali gól.

CH: Na začiatku očakávajúcu a neskôr už znechutenú, lebo sme prehrávali.

D: Atmosféra bola super. Teda aspoň keď dal Slovan gól. Keď už prehrával, začalo to medzi fanúšikmi vriieť.

CH: Lásku k hokeju, všetci ľudia kričali. Ľudia tam hokejom žili.

Čo ťa na štadióne prekvapilo, či už milo alebo negatívne?

CH: Negatívne ma prekvapilo to, že sme prehrali a milo ma prekvapil slovanistický maskot Harvy.

D: Milo ma určite prekvapilo to, že bol štadión veľmi moderný a pekný. Negatívne ma prekvapili ceny jedla a pitia, zdali sa mi až príliš vysoké.

CH: Pozitívne - atmosféra v napätí, kto dá a kto nedá gól.

D: Negatívne ma prekvapili veľmi vysoké ceny za jedlo a pitie.

Aký bol tvoj najlepší zážitok z tohto dňa?

D: Asi keď dal Slovan gól. To sa na štadióne skákalo, vyskalo a radovalo.

A potom keď sme sa fotili s Harvym, ktorý robil hlúposti. :)

D: Najlepšie boli chvíle, keď sme dali gól protihráčom.

CH: Môj najlepší zážitok bol, keď som sa odfotil s maskotom Harvym.

D: Keď sme dali prvý gól, bol tam strašný hluk a nič sme nepočuli. Všetci sme boli radi. :)

napísali **Dominika Polgárová, Lenka Šemrincová, Tereza Pienčáková**, sekunda

India

Študent GAB-u, ktorý si želá zostať v anonymite, mal to šťastie a navštívil historickú i súčasnú Indiu. Tešíme sa, že sa s nami podelil o svoje zážitky.

Pristáli sme ráno o štvrtej indického času. Hneď po opustení lietadla nás ovalilo ťažké, teplé, nepriehľadné ovzdušie. Jednoducho smog. Pred bránami letiska na nás čakal školský autobus, ktorý nás zaviezol pred školu st. Marks sr. secondary public school, kde na nás v týchto neskorých hodinách čakali naši indickí spojenci s ich rodinami. Na mňa čakal Amardeep Singh s jeho otcom, ktorí ma po krátkom zvitani zaviezli do ich štvorposchodového domu, v ktorom, ako som sa neskôr dozvedel, bývali so všetkými najbližšími rodinnými príslušníkmi. Po krátkom spánku ma už o deviatej budil Amardeep, pretože podľa neho sme už meškali na uvítací ceremoniál do jeho školy. Sprvu som nič nechápal, pretože škola bola od domu vzdialená niečo cez tri kilometre a my sme tam mali byť o desiatej, no len čo som nastúpil do auta a dostali sme sa na hlavnú cestu, všetko mi to „doplo“. Rozdelenie cesty do troch pruhov nikoho nezaujímalo. Každý šiel kam chcel a kam sa človek nedostal autom, dostal sa rikšou, motorkou či na krave. Na križovatkách pobežovali psy, kravy a polonahí bezdomovci.

Niečo po desiatej sme sa dostali do školy, kde už na nás všetci netrpezlivo čakali. Po prekročení prahu školy som konečne uvidel známe tváre, otca, matku a ďalších ôsmich otcových študentov. Čakala nás prehliadka školy. Tá bola počnúc od hudobných, tanečných a kuchárskych tried až po triedy s neskutočným počtom lavíc celkom iná ako naše. Táto škola bola celkom odlišná aj v tom, že nemala žiadnu krytú telocvičňu. Ihriská každého druhu sa nachádzali na školskom dvore s obrovskými rozmermi. Záver prehliadky tvorila návšteva kuchyne a príprava typického indického jedla – Poori. Jedlo pripomínalo malé balóny z cesta a jedli sme ho s extrémne pikantnou omáčkou. Tým skončil náš prvý deň v Indii a ja som sa už iba v prechodnom domove pokúsil dobehnúť vymieškané hodiny spánku.

Ráno ma opäť zobudil Amardeep so slovami: „Vstávaj, meškáme.“ Po rýchlej rannej hygieene, raňajkách a pätnást kilometrovej ceste, vďaka zápcham prejdenej za hodinu a pol, sme sa ocitli pred nádherným chrámovým komplexom, postaveným z červených tehál a najtvrdšieho mramoru na svete, zvanom Akshardham. Pre začiatok sme bosí vstúpili do hlavného hinduistického chrámu, neskôr sme podstúpili plavbu loďou po rieke pri výklade o indickom štýle života a v podvečer sa nám poskytol pohľad na neuveriteľnú kombináciu vodnej fontány a laserových efektov vytvárajúcich príbeh o deťoch skúšaných božmi vody, piesku, ohňa a vzduchu.

Ďalší deň nás čakala výprava za hranice New Delhi do Agry, kde sme videli komplex, ktorý vybudoval kráľ Šáhdžahán na pamiatku svojej najväčšej lásky Mumtazmahal a jeho hlavnou časťou je jeden z novodobých siedmich divov sveta – Taj Mahal (Klenot zámku). Podľa legendy komplex staval dvadsaťtisíc ľudí dvadsať rokov.

Ágra je okrem indickej architektúry aj typickým príkladom chudoby. Auto tam je vidieť len veľmi ťažko, pretože ľudia sú tam prevažne roľníci a dovoliť si môžu iba konské a kravské povozy.

Koncom dňa sme ešte navštívili Agrafort, sídlo indických kráľov.

O deň neskôr nám naši indickí priatelia pripravili prehliadku pamiatok New Delhi. Ako prvý sme navštívili najvyšší minaret v Indii. 72m vysoký Qutub minar je osemdesť rokov starý minaret postavený z červených tehál. Ďalšia zastávka bola pri stavbe Lotus temple. Tento chrám bol dokončený v roku 1986 a je určený pre modlitby všetkých náboženstiev sveta. Označenie Lotus temple získal vďaka svojmu tvaru pripomínajúcemu lotosový kvet.

Ďalším miestom nášho záujmu bol síksky chrám Bangla Sahib. Bol postavený z bieleho mramoru a predstavuje centrum sískeho náboženstva v New Delhi. Každé ráno sa v ňom uskutočňovalo čítanie hlavného kňaza zo svätej knihy. Toto čítanie býva nahraté a rozosielané do všetkých síkskych chrámov v New Delhi.

Posledná stavba bol hinduistický chrám Lakshmi Narayan. Stavba sa vyznačovala symbolom swastiky, známym ako hákový kríž.

V posledný deň sme navštívili skanzen starej indickej dediny. V nej sme absolvovali množstvo atrakcií, napríklad strelbu z luku, masáž hlavy, jazdu na ťave alebo nanášanie heny.

V ďalší deň sme sa už len so slzami v očiach rozlúčili s Indiou, nastúpili do lietadla a tým naše indické dobrodružstvo končí.

Malá besiedka o Novom Zélande

napísala a pripravila **Viktória Nemcová**, príma

Dňa 26.1.2017 sme mali neobyčajnú hodinu geografie. **Krstný otec** môjho **spolužiaka Jakuba Pribylku**, **pán Stuart McNutt**, býva na Novom Zélande a v ten deň nám mal tento ostrov priblížiť a taktiež nadviazať na naše terajšie učivo - Oceániu. Keď vo štvrtok zavítal do našej triedy, všetci sme boli plní očakávaní, aj keď každý ich mal iné. Niektorí sa tešili na to, že možno nám pán McNutt zatancuje tanec Haka-Haka, čo je bojový tanec Maorov, pôvodných obyvateľov Nového Zélandu. Niektorí sa tešili, že si nebudeme písať poznámky, no a ja som sa tešila na zaujímavé fakty, ktoré sa dozviem.

V prvej časti prednášky prezentoval Jakub bežné informácie o Novom Zélande. No v druhej časti, nastúpil na scénu jeho krstný otec. Keďže pán McNutt nevie dobre po slovensky, bola celá jeho prednáška v angličtine. Pripravil si zaujímavosti o Novom Zélande. Napríklad, vedeli ste, že na Novom Zélande chovajú 4-5 miliónov kráv a asi 28 miliónov oviec??? Sú tam aj pestrofarebné vtáky. Takým najznámejším je kiwi (a dokonca sa na to ovocie aj podobá). Keď prezentácia skončila, mali sme priestor na otázky. Toto je niekoľko z nich:

1. Rozpráva sa tam po anglicky?

Áno.

2. Bývajú teraz Maori v prírode?

Nie, bývajú v domoch a normálne chodia do školy.

3. Sú tam žraloky?

Áno.

4. Je tam veľa nebezpečných zvierat?

Nie, je ich veľmi málo.

5. Robíte tam adrenalinové športy ako bungejumping, paraglajding, rafting...

Nie, bojím sa.

6. Dá sa tam opalovať?

Áno, ale len 5 -7 minút, lebo priame slnko by človeku spálilo kožu (ozónová diera).

Keď sa prezentácia skončila, ochutnali sme pravú novozélandskú čokoládu (ktorá chutila ako zubná pasta s jahodovým džemom) a poďakovali sme sa pánovi McNuttovi.

Pohl'ad do zrkadla

Tentokrát vám predstavíme našich starších nováčikov – triedu 1. A. Tvorí ju 22 žiakov, z toho je 11 chlapcov a 11 dievčat. Ich triednou profesorkou je Mgr. Dagmar Lenártová.

Požiadali sme ich, aby sa navzájom pokúsili charakterizovať.

Takto vidia dievčatá svojich spolužiakov:

Niektorí z našich chlapcov sú milí, niektorí majú aj zmysel pre humor, ktorý nás občas vie aj pobaviť a zlepšiť nám deň. No niekedy vedia byť aj nepríjemní a veľakrát nás vedia aj uraziť, čo by si však mohli občas odpustiť. Mnohí z našich chlapcov (skoro všetci) hrajú počítačové hry, o ktorých sa často v škole rozprávajú.

Naši chlapci majú rozličné povahy, jedni sú galantní a ohľaduplní a druhí sú pravý opak. Avšak aj s ich horšími stránkami ich máme rady.

Takto vidia chlapci svoje spolužiačky:

Dievčatá, ktoré sme dostali do našej triedy, nás aj veľmi prekvapili. Zo začiatku sme nevedeli, čo máme od nich očakávať, ale teraz už vieme, že vyjadrenie maximálnej hranice ultrazvuku na nich nestačí. Veľa žiakov zo školy si myslí, že naša trieda – my sme tí neslušní a tí, ktorí môžu za krik, ale opak je pravdou.

Naše dievčatá nie sú až také zlé, zvykáme si, ale zdá sa, že sa to stále stupňuje. S niektorými sa dá aj normálne rozprávať, ale niektoré na nás len zhúknú. Sú aj celkom milé, priateľské a sme zvedaví, ako to pôjde ďalšie tri roky.

ANKETA 1. A

Čo sa ti na novej škole najviac páči a čo ti, naopak, príliš nevyhovuje?

D: Najviac sa mi páči, že aj keď máme 7 hodín, tak končíme celkom skoro.

Ch: Najviac sa mi páči 5 hodín v rozvrhu. A nepáči sa mi dvojhodinovka informatiky za sebou.

Ch: Najviac sa mi ľúbi automat na jedlo a nevyhovuje mi moja skrinka, o chvíľu sa rozpadne.

D: Páčia sa mi učitelia, nevyhovuje mi veľa učenia.

D: Páčia sa mi chlapci, nepáči sa mi učenie.

Ch: Nevyhovuje mi, že vyučovanie začína o 7:30.

D: Páči sa mi, že tu dobre varia, trochu mi vadí, že je tu toľko miestností, kam sa presúvame. Ešte stále sa tu občas strácam...

Našiel/ našla si si tu nejakú záľubu?

D: Áno, začala sa mi páčiť telesná.

Ch: Nie.

D: Obľúbila som si chémiu, ktorú som na základnej škole neobľubovala.

D: Áno. Viac som si obľúbila loptové hry a hlavne geografiu a dejepis.

Ch: Volejbal.

D: Áno, pozorovanie chlapcov na chodbe.

Ako dlho sa pripravuješ na vyučovanie?

D: Dlho, niekedy do noci a niekedy sa mi nič nechce.

Ch: 20 minút.

D: Menej ako by som mala.

D: Na vyučovanie sa nepripravujem príliš dlho, keďže radšej počúvam na hodinách a neskôr doma mi stačí dvakrát prečítať učivo, niekedy ani to netreba.

Ak by si mohol/mohla, zmenil/a by si na škole niečo?

Ch: Zmenil by som 5-minútové prestávky na 10-minútové.

D: Aby bol toaletný papier na záchodoch a aby sa viac oceňovali naše dobré odpovede a výsledky, nielen naše chyby.

D: Nič, je super taká, aká je.

Ch: Prísne strázenie v jedálni.

Kto je tvoj najobľúbenejší profesor/profesorka?

Ch: P.p. Strivinská.

D: Páči sa mi, že sme dostali takých učiteľov, akých sme dostali a aj keď všetkých učiteľov nepoznám, myslím si, že na tejto škole nie sú zlí učelia.

Ch: P.p. Strivinská, p.p. Synaková, p.p. Maľa, p.p. Vietorisová, p.p. Lenártová.

D: Nemám asi najobľúbenejších profesorov, no celkom v pohode sú p.p. Babiaková, p.p. Maľa. Páči sa mi, ako ich baví ich odbor.

Ch: P.p. Strivinská.

Ktorý predmet máš najradšej? Prečo?

Ch: Telesná, len tak.

Ch: Chémiu, nemčinu a dejepis.

D: Matematiku, rada počítam.

Ch: Dejepis a biológiu, lebo sú to zaujímavé predmety a bavia ma.

D: Medzi moje obľúbené predmety patrí geografia.

Ktorý predmet príliš neobľubuješ? Prečo?

D: Matematiku, lebo je nudná a nikdy ju nechápem.

Ch: Fyziku, lebo počítanie nie je moja silná stránka.

D: Nemčinu, aj keď sa mi ako jazyk veľmi páči a rada by som ho ovládala, ale veľmi mi to nejde.

D: Angličtinu, preto, lebo je pre mňa náročná, ale keď viac zaberiem, tak určite bude patriť medzi obľúbené a informatiku, preto, lebo je pre mňa nudná.

Je to tu iné ako na základnej škole? V čom?

D: Áno, je tu oveľa viac žiakov, máme tu telocvičňu, záchody sa dajú zatvárať všetky, máme tu jedlo, ktoré sa dá jesť a je to tu oveľa väčšie.

Ch: Predstavoval som si školu ako sivú, starú stresujúcu budovu, ale je tu fajn a nie je to tak, ako som si predstavoval.

Ch: Áno, lebo je tu viac učenia.

Ch: Sú tu kratšie prestávky a na záchodoch chýba toaletný papier a obrúsky, čo je celkom od vecí.

Ch: Náročnejšie vyučovanie, vyššie nároky.

Ako dlho si si zvykal/a na nový kolektív? Bolo to pre teba príliš ťažké nájsť si nových kamarátov?

D: Áno, pre mňa je vždy ťažké nájsť si kamarátov. Ešte stále som si nezvykla úplne na všetkých.

Ch: Na nový kolektív som si zvykal približne dva mesiace a skamarátenie s ostatnými prišlo prirodzene, bolo treba na to len čas.

Ch: Dlho nie. Sadli sme si so spolužiakmi od prvej chvíle.

D: Nebolo to také hrozné, ako som čakala. Kamarátov som si našla hneď na ďalší deň. Sú to proste super ľudia.

Ch: Nie, kolektív je tu fajn a držíme sa, takže všetko vyhovuje.

Si zatiaľ spokojný/á so svojimi študijnými výsledkami?

D: Nie, treba na tom ešte robiť.

Ch: Zatiaľ áno.

D: Áno, so všetkými okrem angličtiny. Musím sa viac snažiť...

D: Nie, nie som, ale snažím sa, aby boli lepšie.

Čo hovoríš na školskú jedáleň? Si spokojný/á s obedmi?

D: Áno, obedy mi naozaj chutia a väčšinou zjem všetko, čo je na tanieri. Niekedy dokonca dojedám po spolužiakoch. Ale pitie, ktoré dávajú k obedom, je naozaj strašné.

D: Obedy sú celkom fajn, ale niekedy sú málo slané.

Ch: Obedy sú v pohode, len niekedy neviem, z čoho je jedlo vlastne zložené.

Ch: Mohla by sa zmeniť veľkosť porcií.

Si spokojný/á s rozhodnutím študovať na GAB-e?

D: Učenie je síce náročné, ale ja verím, že sa to oplátilo.

D: Áno, som spokojná, na základnej škole som nebola zvyknutá sa vôbec učiť a to sa teraz začína meniť, je to trochu náročné, ale som rada, že som tu.

Ch: Áno, som na škole spokojný, máme dobrých učiteľov a dobrý kolektív v triede.

Ch: Určite áno.

pripravili: **Dominika Polgárová & Lenka Šemrincová**, sekunda

Sút'aže

ŠALIANSKY MAŤKO

okresné kolo

2. miesto: Katarína Pozsárová, sekunda

Blahoželáme!

Olympiáda zo slovenského jazyka a literatúry

krajské kolo

3. miesto: Timotej Michalka, sexta

Blahoželáme!

Olympiáda z anglického jazyka

školské kolo

Kategória 1A:

1. miesto: Viktória Valachová (sekunda)

2.-3. miesto: Viktor Blaščák (príma) a Marko Mareš (sekunda)

Kategória 1B:

1. miesto: Norbert Turinič (kvarta)

2. miesto: Ubaldo Markus (kvarta)

3. miesto: Alex Švorc (kvarta)

Kategória 2A:

1. miesto: Viktor Zelenay (kvinta)

2. a 3. miesto: Ester Martínezová (sexta) a Dominika Nagyová (kvinta)

Kategória 2B:

1. miesto: Michaela Čerkesová (3.A)

2. miesto: Petra Petříková (4.A)

3. miesto: Adam Dolanský (3.A)

Kategória 2C2:

1. miesto: Jakub Kočalka (septima)

Olympiáda z anglického jazyka

okresné kolo

Kategória 1A: Viktória Valachová (sekunda) – 8. miesto

Kategória 1B: Norbert Turinič (kvarta) – 4. miesto

Kategória 2A: Viktor Zelenay (kvinta) – 2. miesto

Kategória 2B: Michaela Čerkesová (3.A) – 1. miesto

Kategória 2C2: Jakub Kočalka (septima) – 1. Miesto

Blahoželáme!

Mgr. Danka Knutová

Olympiáda z nemeckého jazyka

obvodné kolo

Tak ako každý rok, aj v tomto školskom roku sa konalo školské a obvodné kolo olympiády nemeckého jazyka. Tento ročník bol už 27. a naše gymnázium žalo skvelé výsledky. Olympiáda nemeckého jazyka je postupová súťaž. Podmienkou postupu do vyššieho kola je absolvovanie nižšieho kola, umiestnenie sa na 1. a 2. mieste a dosiahnutie úspešnosti min. 60%. Vyhlasovateľom olympiády je MŠ SR a odborným garantom je celoštátna odborná komisia. Olympiády organizačne zabezpečuje IUVENTA – Slovenský inštitút mládeže na základe kontraktu, uzatvoreného s MŠ SR. Organizátorom obvodného kola olympiád v nemeckom jazyku je každoročne Gymnázium Antona Bernoláka v Senci. Naši žiaci súťažili v troch kategóriách a každá kategória má štyri časti: počúvanie s porozumením, čítanie s porozumením, gramatický test, ktorý je zameraný na preverenie jazykových schopností, lexikálnych jednotiek, fráz a ustálených spojení a na ústnu produkciu na neznámu tému. Do ústnej časti je zahrnutá aj reakcia na vizuálny podnet, či už je to príbeh v obrázkoch, fotografia alebo komiksy. Jazykové kompetencie žiakov hodnotí odborná porota, ktorá určí poradie súťažiacich. Odbornej porote predsedala v tomto školskom roku p. prof. A. Durayová. Žiaci súťažili anonymne. V olympiáde nemeckého jazyka v obvodnom kole sa na 1. mieste umiestnili : Terézia Sarňáková zo septimy (kategória 2B) a na druhom mieste sa umiestnila Daniela Paunovičová z 3.A. V kategórii 2A sa na prvom mieste umiestnila Ester Martinézová zo sexty. V kategórii 1 A a 1 B sa na 1. mieste umiestnili bratia Kristián a Filip Porzerovci. Žiaci, ktorí sa umiestnili na 1. mieste a 2. mieste postupujú do krajského kola, ktoré sa bude konať 16. februára 2017 v budove Gymnázia Bilíkova 24, v Bratislave. Výsledky v jazykových olympiádach ako aj v iných súťažiach sú odrazom mimoškolskej pracovnej aktivity študentov, ich nadania a cieľavedomosti. Vedenie gymnázia podporuje a iniciuje mimoškolskú činnosť študentov, o čom svedčí aj veľký počet krúžkov v gymnáziu, ktoré vedú pedagógovia .

Jazykové súťaže a projekty poskytujú optimálne impulzy na prehĺbenie kreativity žiakov a rozšírenie komunikačných schopností v cudzom jazyku.

PhDr. Helena Oberhauserová, učiteľka nemeckého jazyka

Geografická olympiáda

školské kolo

kategória F (príma, sekunda):

1. Matúš Buček (sekunda)
2. Nina Griačová (príma)
3. Viktor Blaščák (príma)

kategória E (tercia, kvarta):

1. Michal Zemko (tercia)
2. Norbert Turinič (kvarta)
3. Lucia Jančošková (tercia)

Prajeme veľa úspechov v okresnom kole!

Mgr. Tatiana Vietorisová

Tím GAB Senec na súťaži

First Lego League 2016

Tri mesiace usilovnej práce vyvrcholili regionálnym turnajom FLL, ktorý sa konal v sobotu 10. decembra 2016 v nových priestoroch Vedeckého parku Univerzity Komenského v Bratislave. Súťažilo sa v 4 disciplínach: 1. Robot Game (čo zvládne robot na pripravenom ihrisku vykonať za 150 sekúnd), 2. Robot Design (ako sme ho vymysleli, postavili a naprogramovali), 3. Research (výskumný projekt) a 4. Team Work (spolupráca).

Celým turnajom sa niesla téma spolužitia zvierat a ľudí. Vo výskumnom projekte sme sa zamerali na zmodernizovanie vyváždzania (venčenia) psov – navrhli sme webovú stránku a mobilnú aplikáciu, ktorá by mohla byť rezervačným systémom pre psí útulok alebo azyl. V Robot Game máme tento rok čo do

háňať. Vôbec sa nám nedarilo tak, ako sme si v škole natrénovali a to radšej nespomíname, čo všetko sme nenatrénovali :-(Oproti vlaňajšku sme však vylepšili tímovú spoluprácu a to nebude len doplnením tímu ženským pohľadom na vec :-). Špeciálne poďakovanie patrí aj Jakubovi Kočalkovi, ktorý počas príprav tím podporoval.

Postrehy súťažiacich:

Kristián: Mne osobne sa veľmi páčila budova, v ktorej sa súťaž konala. To, že tam bolo menej stolov na tréning bolo už horšie, keďže ste museli čakať v rade, aby ste si vyskúšali robota. Keďže sa tento rok súťaž konala cez víkend, bolo to lepšie zorganizované.

Tim: Páčilo sa mi, ako nám to vo výskumnom projekte tento rok išlo. Že sme okrem prezentácie spravili aj krásnu nástenku. Asi najviac ma potešilo 3. miesto v tímovej práci, čo bola tento rok na súťaži asi topka. Čo ma ale naopak nepotešilo, boli situácie, keď sa v závere prípravy na robot game viac „kecalo“ než robilo... No nakoniec to chalani potiahli a posnažili sa podať čo najlepší výkon.

Lukáš: Myslím, že tento rok sme sa zlepšili. Výskum bol dôkladnejší a podrobnejší aj tímová práca sa oproti minulému roku zlepšila. Na robotickej časti budeme musieť budúci rok viac popracovať, ale inak to bolo fajn.

Summa summarum: náš tím v zložení Dalibor Batěk, Matúš Buček, Jakub Doboš, Linda Figurová, Martin Holec, Chiara Katonová, Tim Köppl, Lukáš Mikulec, Robert Nemeček a Kristián Porzer obsadil v celkovom poradí veľmi pekné 4. miesto. V tímovej spolupráci sme skončili na pódiovom 3. mieste.

Kristián, Tim, Lukáš a Martina, tercia

Škola s úsmevom...

U: Čo je to pilier?

Ž: Väčší stĺp podopierajúci stavbu.

U: A prečo si na písomku napísal, že to je autobus?

Ž: Les hustý ako východ Číny.

Na hodine dejepisu:

U: Nečakane prichádzajú Tatári do Uhorska.

Ž: Tam bol Atila?

U: Nie, Atila bol v Ríme!

U: Vidím ťa, počujem ťa a potom vyhodím ťa.

Ž: Je možné, že ak máme v tele veľa železa, tak vlastnime určité jeho vlastnosti?
Napríklad magnetizujeme?

Ž: Prečo je na kalkulačke to percento vodorovne?

Ž2: To je delené!

U: Ty vole, to je tuposť!

U: Načo mi tu vypisuješ nejakú značku fotoaparátu, keď ja tomu aj tak nechápem,
jednoducho povedz, že je to fotoaparát!

Ž: Tak dobre, dostal som kameru.

U: A vy dvaja sa tam tiež obchytkávate. Dajte si peknú zamilovanú profilovku, nech
máte líky. Možno vám aj ja prispejem.

U: Ja keď budem starý, budem robiť hanbu mladým.

U: U nás trest smrti, bohužiaľ, nemáme. Ale nebojte, ešte sa toho dožijete.

U: Bude prepadová previerka. Môže byť hocikedy. V strede hodiny, na konci...

Ž: Ale ja mám narodeniny.

U: Tak to si ju napíš hneď teraz.

U: Čo to tam vzadu pozeráme? Nejaké prasačinky? Napíšem aj do triednej knihy, čo
si si pozeral.

U: Toto už prekročiť nemôžeš, to je zákon. Aj keď niektorí politici veselo...

U: Na akú vysokú školu chceš ísť?

Ž: Na nejakú ľahkú, kde nemusím veľa chodiť.

U: A aký smer aspoň?

Ž: Ja neviem, možno do Trnavy, možno do Bratislavy.

U: A máš dvojhárok? Z nejakého zošita?

Ž: Ja veľmi zošity nepoužívam.

U: A z čoho sa budeš učiť na maturitu?

Ž: Z Leinho zošita.

U: Ako sa volal Pribinov syn?

Ž: Pribináčik.

U: Aký človek je „ľahťár“?

Ž: Šteklivý.

Ž: (číta tvrdo) Mám veľký žiaľ...

U: Ja ti dám!

Ž: Mám veľký žiaľ. Neprišiel, žiaľ.

U: A čo vám na Vianoce priniesol Ježiš?

U: Niekedy sa namiesto spojovníka používa pred...

Ž: Predlžovačka.

Ž: „Mám veľký žiaľ.“ Takže žiaľ je častica.

U: Nie, veď si to nahraď iným slovom.

Ž: Mám veľký....

U: Aký je to druh citoslovca?

Ž: Ten, ten vlastný.

U: Ten vlastný citoslovec?

U: Kedy sa píše „nový rok“ s veľkým začiatočným písmenom?

Ž: 1. januára je „nový rok“ s veľkým R.

Hrá sa hra na hádanie slovíčok.

Ž: You are on it everyday.

U: Drugs?

U: Tretej križiackej výpravy sa zúčastnil Filip II. August..

Ž: A Jozef I. September.

U: Ako sa volajú dve hlavné postavy diela „Čakanie na Godota“?

Ž: Estrogén a Vlado (správne: Estragon a Vladimír).

U: Dížeň patrí do diakritiky alebo interupcie? (správne: interpunkcie)

U: Prečo si prišiel do školy, keď ešte nie si úplne zdravý?

Ž: Už mi to doma liezlo na hlavu.

U: Čo?

Ž: Samota.

Ž: Takže nepravidelnosti vo vetnej stavbe sú elipsa, to je výsuvka... (správne: výpustka)

U: Povedz nejaký vnútorný duševný stav.

Ž: Och? Au? (správne: radosť, smútok,...)

U: Chceš odpovedať písomne alebo ústne?

Ž: Písomne.

U: Ale mali by ste sa so mnou učiť rozprávať, na maturitu.

Ž: Tak sa porozprávame?

Ž: Ale ja môžem aj písomne odpovedať.

U: A ty už si so mnou rozprával?

Ž: Raz. Utiekol som.

Ž1: Pani profesorka a môžem si dať rožok? Ja som hladný jak maniak.

U: Ale aj ja som hladná.

Ž1: Tak ja vám jeden rožok dám.

Ž2: A ja môžem jesť?

U: Nie.

Ž2: A to mám radšej kecať?

U: Ja nemôžem vyradiť viac z toho, čo vás učím a učiť, čo sa páči mne. Keby to spravím, tak by ma tu šikanovali. Došiel by nejaký inšpektor a povedal by: „Pán profesor, to aké bludy tu učíte?“ Ja vás vlastne neučím pravdu.

Žiaci sa rozprávajú na hodine

Ž: (otočí sa k nim) Čo brbleš?!

Ž: Do riti.

U: Si v škole. Hovor: „Do análneho otvoru.“

U: Ty čo to tam pozeráš? Nejaké „gejošiny“?

U: To vážne nejde pustiť film, lebo to počítač neutiahne?

Ž: Áno.

U: A to ho mám teraz akože vyhodiť von oknom?

Ž: Ja vám pomôžem.

U: Aha, počítač zamrzol, normálne! Schválne mu dám ešte viac zabrať!

U: Pri rozmazaných cisároch Rimania neváhali: „Je to idiot, zabite ho.“

U: Je to ako keď dnešní mladí hrajú v nákupných centrách tých zombíkov blbých.

Na chémii

Ž: Pani profesorka, a aké číslo má Sicílium?

U: Ako prosím?

Ž: Sicílium.

U: Myslíš Silfícium?

Ž: Presne tak.

Ž: Medzi moje obľúbené činnosti patrilo vypaľovanie mravcov pod lupou.

U: Terorista.

U: Povedz mi, v čom si dobrá?

Ž: Takže, v geografii, kreslení, maľovaní, písaní,...

Ž2: V skromnosti teda nie.

Ž: Pani profesorka, môžem ísť na záchod?

U: A čo tam budeš robiť?

Ž: Močiť.

U: Ja nefajčím.

Ž: Ako že nie, veď sme vás včera videli.

U: To bola kokosová tyčinka.

Ž: Všetci dávajú kupóny.

U: Ale keď pred pol rokom si budete chcieť známky uzatvárať, ja vám dám kupón!

U: Vy ste sa proti mne postavili. Vy ma chcete zlikvidovať. Ale zabudli ste na jednu dôležitú vec, a to, že my blíženci sme dvaja a keď jeden padne, tak druhý zostáva.

U: Prečo mi to rádio nejde?

Ž: A máte to v zástrčke?

U: Noro, som síce blondína, ale až taká nie.

Ž: Ale tak, keď máte už 4 roky za sebou 25...

U: Jaj, Noro, ty nedáš pokoj.

Ž: On mi ukradol pero.

U: Ty si aj tak nič nepíšeš, tak mu ho nechaj.

U: (ukazuje fotografiu z Mníchovskej konferencie)

Ž: Tam tých dvoch dá Hitler zabiť, však? Lebo sa rozprávajú.

U: Ja dám zlikvidovať teba, lebo sa rozprávaš.

U: Ten kto mi minulú hodinu ešte nedal pracovný zošit, nech mi ho dá teraz.

Ž: Pani profesorka, ja som ho konečne našiel.

U: Výborne, tak mi ho daj.

Ž: Ale zabudol som ho doma.

Ž: Ale no, pani profesorka, veď škola hrou.

U: No, len tebe tá hra nejako nejde.

U: Jednotkári by mali tento príklad zvládnuť.

Ž: Už len nejakých jednotkárov nájsť.

U: (vyvolá žiaka) Ty si sa chcel prihlásiť sám, však? Si sa pripravil, že?

Ž: Nechcel som ísť dobrovoľne, ale čakal som, že ma vyvoláte.

U: A ja som ti toto očakávanie splnila.

Ž: Tak to teda pekne ďakujem.

KUPÓN

(na nemčine)

Ž: Zentrales Ereignis seines Lebens.

U: Prelož to!

Ž: Centrálné ústredie svojej lásky.

U: Dobre, deti, napíšeme si písomku.

Ž: Kedy?

U: O 15 minút.

Ž: Na to by ste potrebovali Jakuba!

U: Ježiš, len to nie.

Ž1: Ja som bola dnes taká dobrá na tej biológii.

Ž2: To bola geografia!

U: Najviac archaizmov nájdeš v ...

Ž: Domove dôchodcov.

U: Všetci píšete drobným písmom, čo ste taký zrazení?

U: Du ju špik ingliš?

Ž: No.

U: Žiadny špik?

U: Amerika je svetová mocnosť a chce dobiť málo civilizované východné národy a oni sa ovešajú bombami, lebo nemajú žiadne tanky ani stíhačky, tak sa idú odpáliť niekde tam do Mc'Donaldu.

Ž (počas písomky): Pani profesorka, prečo ste stále pri mne?

U: Ty ma priťahuješ.

U: Dnes budem mať plnú igelitku jabĺk! (a zobrala mobil žiakovi z lavice)

U: A to ako si predstavuješ, veď toto je učivo pre prvý stupeň základnej školy! (prítom jej vypadla krieda z rúk).

Ž: Pani profesorka, ušla vám krieda.

Kupón pre momentálny „výpadok z pamäti“ na jednu vyučovaciu hodinu počas **2. polroka** školského roka 2016/2017. Neplatí pre písomné, kontrolné práce a maturitné predmety.

podpis riaditeľa školy

Valentínky

Posielam valentínku mojim dvom najlepším kamarátkam Lei a Terezke.
Katka

Ruky píšu,
Srdce volá,
Milujem ťa,
Sandra moja!
PS: Tvoje lásky

Milujem vás veľmi moc,
myslím na vás deň i noc,
nedáte mi spávať,
chcem pri vás chrápať.
Pre Simonku a Emmku

Mrs. Danka Knutová! You're the best teacher forever.
Your lessons are very funny and very interesting.
English is very funny too!
Three girls in prima
V. D. T.

Pozdravujeme triedu sekundu a našu skvelú triednu pani profesorku Silviu Drobnú.
Lenka, Dominika, Terezka

Posielame obrovskú kokosovú tyčinku hlohoveckej kométe
P. S. Anonym

Mojej milovanej septime, ktorá mi už 7 rokov strpčuje život, ale tým najlepším spôsobom. A ja by som to ani inak nechcela! Hlavne sa všetci už začnite mať radi a vážiť si jeden druhého.

